Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

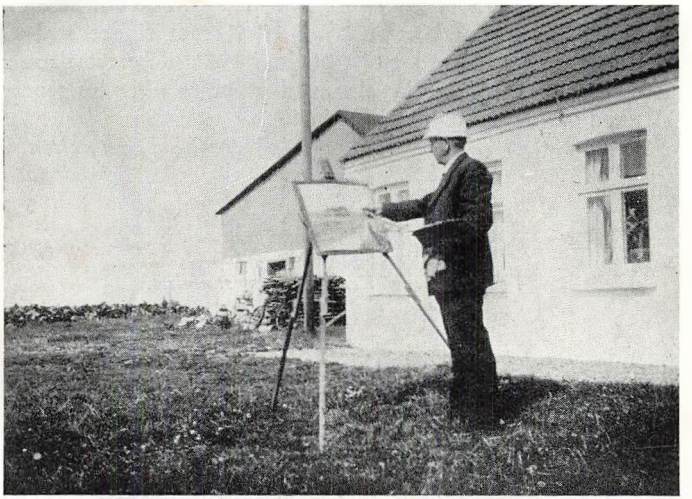
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

BJERRESLÆGTENS BREVDUE

Julen 1970

Kære slægtninge!

Med dette års Brevdue tilsendes et oplysningsskema til brug ved udarbejdelse af et supplement til „Stamtavle over Bjerre-slægten" fra 1948. Mange har udtrykt ønske om en ajourføring af stamtavlen. Vi prøver at efterkomme dette ønske. Det kræver et effektivt samarbejde mellem slægtens medlemmer, og det indbyder vi jer til. Indlagt i kuverten vil I finde oplysningsskemaet, som vi beder jer udfylde og sende til Frits Bjerre, 7650 Bøvlingbjerg. Det kan måske synes et stort arbejde for den enkelte, men det er nødvendigt at udfylde skemaet pinlig nøjagtigt og ikke udelade noget. Det vil blot føre til nye forespørgsler og gøre arbejdet mere besværligt.
Sørg for, at alle navne er stavet korrekt (efter dåbsattesten). Det er f. eks. ikke lige meget, om man staver Christensen med Chr. eller med K. For kvinderne anføres *pigenavnet.* Det *er* forklaret på skemaet, men erfaring viser, at man ikke altid har rettet sig hertfer.
Frits, som skal indsamle oplysningerne, beder om, at skemaerne må blive udfyldt og indsendt *i løbet af juleferien.* Der kan rekvireres flere skemaer til voksne børn, der har stiftet hjem, eller til andre slægtninge, som man ikke mener har fået Brevduen. Meddel samtidig, hvem skemaerne er bestemt for.
Vi vil gerne kunne aflægge en fyldig redegørelse for arbejdet med stamtavlen ved Bjerrsetævnet 1971, som finder sted på Bovbjerg Badehotel lørdag den 26. juni 1971. Reserver allerede nu dagen. Nærmere indbydelse med program tilsendes senere. Hermed ønsket om en glædelig jul!

Bestyrelsen.

Forsidebillede: Kr. Bjerre ved staffeliet.

Indholdsfortegnelse:

Dage i Kenya . Om u-landsarbejde . To samtaler . 100 år . Ny stamtavle

Dage i Kenya

Elevskriftet fra Grundtvigs Højskole, Frederiksborg (1968), har bragt denne artikel, skrevet af Agnete Bjerre, gift med Svend Erik Bjerre (slægtsbog 1325).

„Når man har været i et land i 14 dage, kan man skrive en bog; efter tre måneders forløb kan man skrive en artikel, og når man har været der et år, véd man ikke en snus om det hele!" – I dag har jeg været her i fire måneder, så nu må det vist være på høje tid, hvis der i det hele taget skal blive noget tilbage.

Jeg sidder på terrassen og skuer ud over vores private lille kongerige på 8500 m², klokken er 9, her er dejligt solskin, og det er ikke varmt endnu; det bliver det først ved tolvtiden – hvis det da i det hele taget bliver varmt. Nede i haven står julestjernebusken med hængende kviste; efter i mere end tre måneder at have glædet os med et hav af kæmpestore, flammerøde blomster er den nu endelig kørt træt. Langs husmuren står en hæk af margueritebuske i fuldt flor; blomsterne er de samme som hjemme, det er bare plantens størrelse, der er forskellig. Om vi da ikke er bange for at få slanger ind ad vinduerne? Næh, der er ingen her, om man da ellers skal tro erfarne folks udsagn. Derimod løber alt spildevand fra husets bagside om her til havesiden, der skråner ned mod en lille bæk – hvorfor husets tidligere ejer med flid har arrangeret beplantning langs alle murene for at dække kloakken.

I øjeblikket er luft og lys som i eftersommeren hjemme – da jeg vågnede ved halvsyvtiden, var det oktober. Luften var grå, det var halvmørkt endnu, og de store træer udenfor vinduet, der for tiden er næsten nøgne, kun med enkelte partier af gule blade, fuldendte billedet. Midt på dagen bliver det højsommer, i hvert fald fra 12 til 16, og i aften trækker jeg nok igen i lange bukser og sweater, som dagen begyndte med. Vi nyder alle, at dagene igen er blevet varme. For det kan ikke nægtes: i de sidste tre måneder har klimaet her absolut ikke svaret til danskens drøm om Syden, tværtimod. Vi har siddet og småfrosset i Ækvators kolde skygge lige fra sankthans til sidst i august. Samtidig var vejret meget gråt; i mange dage i træk så vi ikke solen, det regnede ikke, det blæste ikke, træerne stod som støtter ude i haven. Til sidst havde man en fornemmelse af at leve på havets bund, og den glødende julestjernebusk måtte så være en eller anden farverig dybhavsvækst.

Vore to skolebørn, Anders på 14 og Birgitte på 10, havde glædet sig overvældende meget til deres „vinterferie" i august måned, de skulle i svømmebassin *hver* dag, og der var ingen ende på, hvor megen iskold

orange, der skulle drikkes på plænen af dem selv og deres kammerater. – I stedet havde vi bål i pejsen fra tidlig morgen, og de fik tiden til at gå med at læse, tegne og spille kort samt planlægge de ture, vi skulle på *væk* fra det kolde Nairobi – det sidste absolut det vigtigste. Inde på universitetet var der endnu koldere, og jeg glædede mig daglig over de par uldne kjoler og de to frakker, som var kommet med, stik imod erfarne venners råd. Nu blev de brugt – og det samme gjaldt tilsyneladende alle andre frakker i Nairobi. Selv de sariklædte inderdamer, der ellers fra tidlig morgen skrider gennem byens gader hyllet i silke og brokade, som kom de netop hjem fra et kongeligt aftenselskab – selv de opgav for en tid at fremvise det berømte stykke med bart mellem bluse og nederdel og gemte sig bag veste og langærmede, uldne trøjer; og de få halsstarrige iblandt dem, de få som ikke *ville* give køb over for kulden, ja, de så underligt stive ud i ansigterne, som om de i virkeligheden skjulte en blåfrossen næse inde bag den gyldne hud. I forretningerne brændte de røgelsespinde; det duftede dejligt, og varmede det end ikke alle de forfrosne kroppe, så tøede det dog sjælene op lige akkurat nok til, at de allernødvendigste indkøb kunne foretages. Både afrikanere, indere og europæere klagede sig over kulden, og alt syntes at gå lidt langsommere for sig end ellers, ikke bare herhjemme i huset og haven. Alle syntes mere eller mindre indstillede på at se tiden an, om ikke andre ville foretage de nødvendige skridt, for at dette eller hint kunne ske. Det er nok en overdrivelse at sige, at „al kultur gik i stå" – men i hvert fald stod den i stampe.

Hvordan var det nu, plejede man egentlig ikke derhjemme at tro, at alt gik så langsomt i Afrika på grund af *varmen?*

En morgen midt i august drager vi af sted på en længe planlagt safari. Det er koldt og støvregner, og vi tager en masse tøj på, efterhånden ude af stand til at forestille os, at klimaet nogetsteds i Kenya skulle kunne være anderledes end her. Men humøret er højt, og inden længe sidder vi og skråler en til lejligheden forfattet udgave af „Fra Engeland til Skotland" – for vi er på vej til Mombasa for at bade i Det indiske Ocean fra de palmekransede, hvide koralstrande, og undervejs skal vi en tur i Tsavo Nationalparken (ca. 20.000 km^2).

Det første stykke går vejen, som er ganske ny og meget lidt trafikeret, gennem de store græssletter, som Karen Blixen har fortalt så levende om, at vi næsten syntes, vi kendte dem, da vi første gang så dem. Græs, græs, græs – og af og til et bælte af tjørnetræer, ikke ret høje, kun en meter eller halvanden, men med en form, som får én til at tro, at de er mindst 4-5 meter. Når girafferne går inde mellem dem og græsser eller nipper til kvistene, får de en ganske overnaturlig størrelse, de bliver fantastiske fabeldyr; og når deres halse bevæger sig op og ned mod horisonten, tror man et øjeblik, før tanken når fornuftens tærskel, at det må være kæmpekraner, ikke levende væsener. Det *er* giraffer. Og i flok, ude på sletten, får de deres rette proportioner tilbage, giraf bliver atter giraf.

Snart afløses sletterne af busk- og skovland, men af en art så fjernt fra alt, hvad vi har set før. Her i august er der ikke den mindste smule grønt,

kilometer efter kilometer den samme ensformighed af mosgroede, bladløse træer og buske; kun af og til brydes den af nogle baobabtræer, kæmper blandt dværge strækker de armene besværgende mod himlen. Ude til siderne stiger røgsøjler til vejrs i den stille luft. Vi kører gennem et vigtigt trækulsområde; men hverken mennesker eller miler lader sig se, alt er som uddødt. – Indtil jernbanen kom omkring århundredskiftet, var dette buskland, nyika'en som i en bredde af omkring 150 km og en længde af omkring 450 km strækker sig langs kysten ned i Tanzania, nærmest uigennemtrængeligt, og man forstår godt, at højslettens stammer kunne fortsætte deres oldtidsliv forholdsvis uforstyrret, praktisk taget uden forbindelse med det travle liv og den blomstrende kultur, som prægede østkystens havnebyer.

Hvad ser vi nordboere for os, når vi lukker øjnene og tænker: Afrika? Ja, mon ikke mange af os i sindet har et billede af frodig vækst i fugtig, overvældende varme, tætte, mørke skove, hvor store dyr kommer frem i lysningerne i et stråleskær som i en åbenbaring, når solstrålerne trænger gennem det tætte bladehang. Selvfølgelig, der er også Sahara, som er noget ganske andet, og så naturligvis Nildalen og pyramiderne . . . Her på højsletterne under Ækvator er det hele anderledes. Her er hverken så romantisk eller eksotisk, som europæeren forestillede sig det – eller som han måske fremstiller det, når han kommer hjem igen, for ikke at skuffe sine forventningsfulde tilhørere. Bjergene er ikke grønne, de er røde og furede af kløfter. De løfter sig op fra sletterne, ikke i kæder og formationer, som vi er vant til det i Europa, men enkeltvis og umotiveret, uden sammenhæng med det omliggende land eller med hverandre. Landskabet er barsk og øde. Midt på dagen, når der ingen skygger er, ser det ud, som var det fordømt – forladt ikke alene af Gud, men også af dyr og mennesker.

I nationalparken er der tilsyneladende lige så elefanttomt, som der udenfor var mennesketomt. Der skulle ellers være 20.000 af dem, oplyser mine børn. Vi spejder og spejder, men hver gang er det et termitbo i stedet for. Til sidst udloves en shilling til den, som først får øje på én, men heller ikke det hjælper – kun stadig flere termitboer udpeges som mulige . . . ! Mens familiens ansvarlige medlemmer har travlt uden for hotellet med at holde mandtal over kufferter og øvrige pakkenellikker, høres høje frydeskrig inde fra hytten, hvor vi skal bo, og lidt efter kommer de to yngste dansende ud: En shilling til mig, hurra, hurra, elefant, elefant! De har selvfølgelig vundet begge to. Nede ved dammen står to elefanter og vasker sig på elefanters vis, bagefter dænger de sig grundigt til med rød jord, og til sidst tager de livtag; en herlig tør og klinger lyd når op til os, når stødtand går mod stødtand. I nærheden står tre zebraer og drikker – fuldstændig ens; det ser ud som et optisk bedrag; én zebra $\times$ 3 $\times$ 2!

Stadig flere elefanter kommer til, glidende frem gennem landskabet lydløst og selvfølgeligt og så røde, som var de just skudt op af jorden mellem de støvede buske. Dyr og landskab er ét på en mærkelig og uforklarlig måde. Man forstår ikke, hvordan disse kæmper har kunnet finde næring nok i det sparsomme græs og de forkrøblede buske, som ikke er i stand til at give dem læ hverken mod sol eller regn; men alligevel er de lige så na-

turlige og nødvendige for harmonien som højene og bjergene i baggrunden. Dyrene må nok i virkeligheden være skabt samtidig med dem og være evige som de; og det er bare os, der tror, at deres liv skal ligne vort, vi forlanger en årsagssammenhæng, et livsforløb med fødsel, vækst og død . . .

Senere, da vi er blevet trætte af at slås om familiens eneste kikkert, sidder vi på terrassen og spiser frokost. Maden er virkelig god, og retterne mange og afvekslende, men ingen af os lægger rigtig mærke til, at vi spiser mad, for alle sluger vi dyr – med øjnene; vi ser og ser, og ser og ser, og til sidst går hele familien hen og sover til middag med elefanter, elefanter bag øjenlågene.

Sidst på dagen, da vi kommer tilbage fra en tur til verdens klareste dam, hvor vi har fotograferet legende aber, dorske krokodiller, kæmpemæssige flodhestegab, og hvad nu ellers europæere og amerikanere kommer til Afrika for at forevige på celluloidstrimler, ser vi lige foran os, højt over de lave bjerge, en mærkelig og bevægende skylinie: Kilimanjaros profil mod aftenhimlen; lidt efter er den forsvundet. Men næste morgen klokken seks, da vi er blevet vækket med en kno på døren og lidt koppeklir for at vise, at nu er den tidlige morgente der altså, da sætter vi os hen til vinduet i halvmørket og venter; lidt efter tændes sneen på bjergets top, snart bliver den rødlig, og efterhånden dukker højder og bakkedrag frem af dæmringen – en ny dag bliver til.

Næsten hver morgen bliver jeg vækket ved sekstiden af stemmer ude i mørket, snakken, enkelte råb og en sjælden gang syngen. Det er afrikanere herudefra, mest mænd, som går forbi på vej til arbejde i Nairobi. Ved ottetiden ser jeg de fattige koner, som bor 5-6 km længere ude ad vores vej, komme forbi. De traver til byen på bare fødder, hver dag klædt i de samme gamle tøjstykker og med de samme enorme byrder af brænde på ryggen, holdt oppe af et bredt bånd hen over det glatbarberede hovede. De fleste af dem synes at være midaldrende. De er senede og magre, og kun de vældige mængder af perleringe i de langt nedhængende, gennemhullede øreflipper fortæller, at de engang har været unge og runde og pyntesyge. Men nogle få af dem er yngre, og de bærer foruden brændebyrden på ryggen tillige et småbarn på hoften, hyllet ind i et knytteklæde, der er bundet op over skulderen eller rundt om brystet. Afrikanske mænd bærer ikke, og afrikanske småbørn går ikke – begge dele klares af konerne. Brændet bærer de ind til markedet 5 km herfra. Om eftermiddagen ser jeg dem på vej hjem, nogle slæbende det brænde, de ikke fik solgt.

Sådan ernærer altså nogle af konerne her omkring deres familie; andre, vel især dem der er så heldige at have en mand med et lønnet arbejde inde i byen, passer deres jordstykke og børn. I visse af byens kvarterer supplerer mange af de dårligst stillede kvinder deres indkomst ved ulovlig fremstilling og forhandling af øl og brændevin. Af og til foretager politiet en raz zia i sådan et distrikt, og et par dage efter kommer der i avisen en sejrsstolt kundgørelse af, hvor mange man anholdt for skatterestance og hjemmebrænding. Så får konerne fængselsstraf, en bøde kan de jo ikke betale, og man véd, at nu er så og så mange børn overladt til sig selv og til naboers

barmhjertighed – som heldigvis er stor. En familie består i fattigkvartererne i alt for mange af hjemmene kun af en mor og hendes børn; fædrene eksisterer ikke, i hvert fald ikke som økonomisk eller moralsk støtte for familien, kun som gæster af og til.

For nogen tid siden var jeg med en bekendt, der er ansat på den sociale skole, på besøg i et af de velfærdscentre, som det nationale kirkeråd har oprettet i nogle af de fattigste områder; vi var derude for at drøfte mulighederne for oprettelsen af en skoleklasse for nogle af børnene fra bølgeblikshytterne. Den unge pige, som for nylig havde begyndt sit arbejde i distriktet efter vel overstået eksamen, var kun alt for glad for at få nogen at drøfte tingene med. For øjeblikket havde hun fire familier, hvor moderen var i fængsel for spiritusfremstilling, d. v. s. i alt 15 børn at tage vare på. De fleste af „familierne" passede sig selv, men ét af stederne var der kun en 5-6-årig til at tage sig af en baby, og det gik meget hurtigt ned ad bakke med den lille, syntes hun. Der er endnu ikke institutioner nok til at tage sig af den slags børn, socialhjælperen har mange andre ting at varetage, og pengemidlerne er små. Hun måtte nøjes med at uddele mad til familierne hver anden dag og så ellers håbe på naboerne. Min bekendt, som er en resolut kvinde og ikke uden sans for den store gestus, instruerede sin tidligere elev om at tage barnet og gå ind og lægge det på skranken i det kontor på rådhuset, hvor man havde nægtet at hjælpe hende med at få barnet anbragt under betryggende forhold – for det henhørte ikke under dem!

Om det skete, véd jeg ikke – for det er let nok for en udlænding at sidde og planlægge den slags protestaktioner, men knap så let for en ung Kenya-pige at gennemføre dem. Hun ville ikke være populær på rådhuset i fremtiden, så meget er vist, og hun har også sin egen fremtidige stilling at tænke på, når hendes lærer snart forlader landet efter udløbet af sin kontrakt. – I det hele taget er det så nemt at se, hvordan tingene skal gøres, men kun i begyndelsen, så længe man endnu kun ser dem enkeltvis. For jo mere man ser, jo mere går det op for én, at det er meget svært, for ikke at sige umuligt, at anvise enkle og „nemme" løsninger. Udvikling er ikke bare så og så mange „projekter", som kan afvikles med større og mindre udenlandsk støtte, udvikling er en proces, og det tager lang tid at få den i gang på alle fronter.

Ved en folketælling i Nairobi først i 60'erne viste det sig, at mere end 90 pct. af byens befolkning er tilflyttere. Alle vil til byen for at prøve lykken – og for alt for mange bliver det et skur i et yderkvarter og næsten konstant arbejdsløshed. (I virkeligheden må man undre sig over, at kriminaliteten ikke er højere). Og for at føje spot til skade er enkelte af disse kvarterer ikke anerkendt af bystyret, d. v. s. at rent administrativt er de ikke til, skønt der bor mennesker i tusindvis, og det vil sige nul støtte til skoler og velfærdsarbejde. I velfærdscentret fik jeg blandt meget andet også at vide, at deres i forvejen meget begrænsede støtte fra bystyret var blevet skåret yderligere ned i år. Årsag: centret ligger på grænsen til et ikke-eksisterende distrikt, og når folk kom og bad om hjælp, havde man ikke først undersøgt, om de boede på den ene eller den anden side af den fatale skillelinie, men

blot søgt at hjælpe, hvor hjælpes kunne. Dette var kommet bystyret for øre, og under mottoet: „ingen hjælp til ikke-eksisterende" var beløbet blevet skåret ned.

På parkeringspladsen foran supermarkedet, hvor „vi rige" køber ind, er der næsten altid et par tiggende smådrenge og nogle store knægte, som vil sælge frugt. Jeg gi'r tit drengene en 10-cent, for de ser både søde og sultne ud – ja, de er faktisk lige ved at kunne leve op til det billede af malerisk, sydlandsk fattigdom, som nordeuropæerne helt fra romantikkens dage har haft en svaghed for. Nogle af dem taler forbavsende godt engelsk, og de fortæller mig, at de er 14 år (skønt de ser ud som 9-årige), og at de nu går og venter på at finde et job. Mens vi snakker, kommer en af de unge frugtsælgere. Nej, jeg skal ikke have noget, nej tak for 10. gang i dag – både for ham og mig – men da han ser, at min taske står åben, føler han dog for en sikkerheds skyld efter på drengenes lommer, sådan lige i forbifarten. De havde ikke fået noget endnu, heldigvis – og de fik heller ikke noget den dag.

Den unge mand, som en tid har arbejdet i vores have, kom en dag og viste mig sit afgangsbevis fra skolen efter 6 års skolegang. Han havde klaret sig ganske godt, og han er også en rar fyr. Han fortæller mig, at han er nødt til at rejse til byen, fordi de ikke har ret megen jord derhjemme. Men den skolegang, som for bare 10 år siden kunne have givet ham ganske gode muligheder for en beskæftigelse i byen, den er i dag næsten uden værdi, for der kommer nu hvert år ca. 130.000 unge ud med de samme (begrænsede) kundskaber, og antallet af unge med realeksamen stiger også støt og stadigt. Desværre stiger erhvervsmulighederne ikke i takt med den øgede undervisning, og det betyder, at den skolegang, som forældre og ældre søskende har slidt og slæbt for at skaffe penge til, alligevel ikke bliver børnene nær den hjælp i kampen for tilværelsen, som alle i familien havde regnet med. – Politikerne rejser landet rundt og holder taler om, at folk skal blive ved jorden, også de unge, som har fuldført deres skolegang, for det er på landet, Kenyas fremtid ligger. Og i titusindvis søger folk til byen for at finde job, bliver skuffede og ræsonnerer, at så må regeringen sørge for at skaffe nogle flere lønnede stillinger.

Hvordan situationen i virkeligheden er, er det meget vanskeligt for en nytilkommen at få noget klart indtryk af – for svarene afhænger så alt for meget af den adspurgtes holdning over for den siddende regering, hans nationalitet, erhvervsgruppe etc. Problemerne kan synes uoverstigelige, ikke mindst på baggrund af den meget store befolkningstilvækst. I dag har landet 10 mill. indbyggere, og af dem er 45 pct. under 15 år. Befolkningstilvæksten udgør 2,9 pct. pr. år – mod Danmarks 0,8 pct. – og ændres denne faktor ikke, vil landet have 20 mill. indbyggere allerede om 25 år. I dag går omkring 60 pct. af børnene i skole. Man kan ikke lade være at spørge, om der om 25 år vil være skoler til flere eller færre end 60 pct. af børnene.

I Europa var vi i forrige århundrede så heldige, at vi kunne afskibe en stor del af dette problem, befolkningsoverskuddet gik til Amerika – men for Kenya er der intet Amerika . . .

I løbet af en dag oplever man tre årstider, og kører man rundt i Nairobi, er der lige så mange verdener: den afrikanske, den indiske og den europæiske, hver med sit særpræg. Udviklingen går hurtigt. I den lille indiske butik med dens røgelsesduft, hvor man kan få utroligt mange ting og sager, blot de kan balanceres ned fra de himmelhøje hylder, og man ellers kan få støvet blæst af dem, lever tre generationer af familien tilsyneladende den største del af deres liv – kun børnene mangler, de sidder glatkæmmende og artige i skolen. Ved siden af ligger et moderne supermarked med musik til at blæse hjernen ud på kunderne, så de lader sig friste til at købe de højt skattede – og endnu højere beskattede – varer fra hjemlandet. Moskeen strækker sine kniplingsspir mod himlen, men langt højere når byggekranen på den 24 etagers kontorbygning, der er under opførelse i det moderne forretningskvarter, og hvor man ifølge annoncer og opslag kan leje sig et „prestigekontor". Om et par år vil bybilledet blive yderligere beriget med en 34 etagers skyskraber, hvis øverste etage bliver en roterende restaurant. I villakvartererne, som efterhånden bliver mere og mere blandede, idet europæere flytter ud, og flere og flere afrikanere og asiater flytter ind, er der blomstrende buske langs vejene, og de store rundkørsler er kunstfærdigt anlagte haver med klippepartier og træer, kaktusvækster og blomsterflor, rene skønhedsåbenbaringer, i andre områder af byen findes næsten ikke et træ, knap nok græs. Ude i landet er det det samme: frugtbare, veldyrkede områder med en driftig befolkning og høj produktion veksler med store, øde strækninger, ugæstmilde og næsten menneskетomme. Modsætningerne er så langt større, end vi er vant til – mellem rig og fattig, højtuddannet og analfabet, ny og gammel livsform. Overalt møder man kontraster. Når man f. eks. noterer sig den store befolkningstilvækst, bør man samtidig tage med, at antallet af børn og unge under uddannelse er steget langt stærkere – det vil blive en generation, der har ansigtet vendt fremad, og som vil betragte forandring som en positiv og naturlig livsform, ikke som noget negativt, man kun nødtvungent lader sig skubbe eller trække med til.

Den sidste sommer, jeg var på Grundtvigs Højskole, havde vi en eftermiddag to foredragsholdere, der begge talte om u-landsproblemer. Den ene var dansk og fortalte om forholdene i det landdistrikt i Afrika, hvor hun havde virket. Den anden var afrikaner og fortalte og viste film fra sit hjemland. Med stolthed viste han de nye bygninger, der rejste sig i landets hovedstad, store fabrikker og administrationsbygninger, skoler og universitet, moderne og internationale at se til, uden noget spor af en beskæmmende fortid; de kunne ligge hvor som helst i verden – men de lå i hans land.

Det føltes ret så nedslående at opleve reaktionen på de to foredrag. Alle var begejstrede over det danske, på en særlig måde havde beretningen talt til tilhørernes følelser. Reaktionerne på afrikanerens var nærmest negative: når de allerede havde så flotte bygninger, faktisk flottere end vi havde dem i Danmark, kunne man strengt taget ikke se nogen grund til at hjælpe dem, de måtte nok kunne klare sig selv.

Der er ikke nogen tvivl om, at forståelsen for problemerne i udviklingslandene i dag er så langt større. Alle er vi vist klare over, at den tid er forbi,

hvor man kunne synes, at det var tilstrækkeligt, om man som nation eller enkeltperson kunne være med til at løse de små, begrænsede problemer. De er der stadig, og når det gælder dem, er den direkte hjælp fortsat af meget stor betydning, oom når elevforeningen f. eks. sender Willy Bonde hjælp til opbygning af et håndbibliotek for de unge i hans distrikt; det er både en økonomisk hjælp og en moralsk støtte, som de ellers ikke ville få. Men samtidig må vi også gøre os klart, at de store projekters tid først lige er begyndt. Den store og meget ujævne udvikling, som allerede er startet, må have både økonomisk og menneskelig støtte i mange år fremover; ikke blot for os, men også for vore børn og børnebørn vil u-landene være den store udfordring.

Meget kan se selvmodsigende ud, og ofte synes man, at ting burde være taget i en anden rækkefølge. På den anden side møder man så megen tro på sagen, så megen vilje til at prøve nye veje for snarest at nå et resultat – og dette gælder både afrikanerne selv og de tilkaldte udlændinge, hvad enten de nu arbejder inden for landbrugsoplysning, byplanlægning, undervisning eller den sociale sektor – at man ikke kan undgå at lade sig smitte af den.

Kenya er et udviklingsland, og sådan vil det være i mange, mange år endnu – men vi bør snarest se at ændre vores opfattelse, så vi lærer at omskrive „udviklingsland" til „land i udvikling".

Agnete Bjerre.

Svend Erik Bjerre (slægtsbog 1325), forstander ved „Højskolen for Udviklingslandene" i Holte, er blevet interviewet af „Jyllands-Posten" den 27/11 1970:

Forstander Sv. Bjerre har i to år ledet undervisningen i Nairobi:

U-landene har brug for kvalificerede folk til uddannelseshjælp

I u-landsarbejdet behøves stadig mere kvalificerede folk med en høj grad af professionalisme. Vi burde have et „u-lands-hjælpens jægerkorps" af eksperter til langvarig indsats, siger forstander Sv. Bjerre, netop hjemkommet fra to års arbejde som direktør for instituttet for voksenundervisning i Nairobi, Kenya.

Han vendte fredag aften tilbage til u-lands-højskolen i Holte, og i en samtale med Jyllands-Posten i går sagde han videre om ekspert-hjælpen i u-landene, at dette egentlig burde være en karriere for sig selv. Der vil være brug for eksperter på højt niveau mange år endnu. Men u-landene behøver også fortsat hjælp fra folk, fordi de savner erfaring og tradition. Derimod mener han, at de danske u-lands-frivillige, der aldrig nåede det tilsigtede antal på 400, kun vil have en ret tidsbestemt funktion.

– Skeletter af mislykkede projekter

En af de vigtigste opgaver i u-lands-arbejdet er uddannelseshjælp, siger forstander Bjerre. Afrika er fuld af skeletter af mislykkede projekter, der blot har taget sigte på at lære folk at læse og skrive. Men en sådan undervisning bør være funktionalistisk.

Det er ikke nok, at folk mestrer nogle tal og bogstaver. De må kunne bruge dem i deres daglige arbejde, så de f. eks. kan læse, hvad der står på kunstgødningssække. Derfor er træning og uddannelse så vigtigt, og det er også, hvad Danmark har lagt vægt på i sin u-landshjælp i forbindelse med landbrugs- og andelsprojekter. Vi kan forhåbentlig lære at gøre det bedre og bedre.

– Hvordan virker den danske indsats sammenlignet med andre landes?

Det danske arbejde fungerer stort set udmærket. Men man må ikke blive forfærdet over, at noget mislykkes. Det er urealistisk at tro, at man kan undgå fejltagelser og fiaskoer. Det kan man jo heller ikke i Danmark. Hverken danskere, svenskere eller nordmænd eller nogen andre kan løse u-landenes store problemer uden uheld.

Nu har Danmark ydet u-landshjælp i 8-10 år, men vi har stadig mange forsøgs-projekter i vor bistand. For u-landenes egen skyld håber jeg, at man snart kommer ud over eksperimenternes stadium og finder en model, der kan gennemføres med fuld musik.

– Vi har råd til at øge u-landshjælpen

– Anvendes den danske u-landshjælp rigtigt?

– Som samarbejdet er tilrettelagt, tror jeg at kunne sige, at pengene anvendes til gedigne projekter. Jo dygtigere vi bliver, både i administrationen hjemme og i udsendelsen af folk, desto mere kan man reducere spild-procenten. Men hvis man går ud fra, at man skal kunne nå en 100 pct. effektivitet, så går man forkert.

– I embedsmands-betænkningen om den fremtidige u-landshjælp udtrykker et mindretal betænkelighed ved den hastige vækst og mener, at vi foreløbig i hovedsagen vil være henvist til at finansiere u-landshjælpen ved optagelse af lån i udlandet. Har De nogen kommentar?

– Jeg har af gode grunde ikke læst betænkningen. Men jeg har set mange opgørelser over, hvor Danmark står i rækken af rige lande, der yder u-landshjælp. Danmark har i alle opstillinger været blandt de 10 første. Da det altså synes at være tilfældet, har vi helt bestemt råd til at yde den nuværende hjælp og øge den betragteligt.

Det er ikke noget at diskutere blandt ansvarsbevidste borgere. Den begrænsende faktor er simpelt hen, om vi kan bruge pengene på den rigtige måde. Min erfaring er, at vi kan absorbere en stadig stigende u-landshjælp på en forsvarlig måde. Jeg ser gerne, at vi når højere op i u-landshjælp end til den meget omdiskuterede procent af nationalindkomsten, hvis vi har folk hjemme og ude, som kan bruge pengene forsvarligt.

– Hvad er Deres stilling til privat kapitals medvirken i u-landsarbejdet?

– Jeg synes, at private investeringer er et udmærket supplement til statshjælp. Jeg har besøgt A. P. Møller-koncernens sukkerplantage i Tanzania og ser ikke nogen grund til at blive forarget over et veldrevet privat foretagende i et u-land, hvor man må formode, at den socialistiske stat Tanzania vil være i stand til at kontrollere de privat-kapitalistiske foretagender, der arbejder i landet. U-landsarbejdet frembyder så mange opgaver, for eksperter og frivillige, for stater som privat kapital. Der er brug for det hele.

– Kulturel indsats er også nødvendig

Men det drejer sig ikke alene om økonomi. Vi må også lægge vægt på kulturelt samarbejde og ikke stirre os blinde på økonomi og teknik. Mange herhjemme har udtrykt foragt for en kulturel indsats. Men den er lige så nødvendig som den økonomiske.

Der er ikke tale om et enten eller, men et både og. Man siger, at en sulten mand ikke interesserer sig for kultur, men man kan lige så godt sige, at en sulten og usikker mand ikke er nogen god arbejder. En kulturel indsats er en lige så stor forudsætning for fremskridt som penge og teknisk assistance, især når man også lader ordet kultur omfatte det, man kan kalde for samfunds-uddannelse. *Kær.*

at politimesteren i Lundtofte og Nybøl herreder ikke har haft svært ved at komme i kontakt med befolkningen.

Axel M. Bjerre var politimester fra 1932 til 1965, og på onsdag bliver han 75. Det er baggrunden for samtalen.

Politimesteren blev i det sønderjyske efter sin afsked. Axel Bjerre kunne ikke undvære Graasten – og beboerne havde på deres side meget nødigt set ham forlade landsdelen for at nyde sit otium andet steds.

I 1943 ønskede sønderjyderne politimesteren ind i landstinget. Det skete, og Bjerre var medlem af tinget, til det afskaffedes i 1953.

– Hvordan blev det Sønderjylland, når man er født sjællænder?

– Så må vi vist hellere gå et stykke tilbage i tiden. Se, min far, der var teolog og dybt engageret i det folkelige, oprettede Sorø Højskole – senere blev han sognepræst i Pedersborg.

Men da far oprettede højskolen efter at være opfordret dertil, var han endnu ikke gift, og den så kendte danske kvindesags-forkæmperske, fru Jutta Bojsen-Møller, De ved – i mange år formand for Dansk Kvindesamfund – hjalp far med at organisere den huslige side af sagen som „højskolemor", og hun var en dygtig dame.

I året 1891 blev min far konstitueret sognepræst for pastor F. H. Bruun i Levring, der rejste til de danske i USA.

I pastor Bruuns hjem var en ung, fynsk gårdmandsdatter, som min far blev betaget af – og det forstår man – det var nemlig min mor. De blev gift i 1893.

Pastor Bruun og hans kone havde ingen børn, så de udnævnte sig selv til bedsteforældre for pastor Bjerres børn, og vi tre søskende sagde altid „bedstefar Bruun" til præsten i Levring.

Nå, jeg blev student fra Sorø, tog juridisk embedseksamen i genforeningsåret 1920 og samme år fungerende sekretær i skattedepartementet.

Dette historiske år – 1920 – fik en ganske særlig betydning for mig. Jeg holdt nemlig med H. P. Hanssen-Nørremølle, der stod på selvbestemmelsesretten, og fra Aabenraa kunne bringe det glade budskab til de danske dernede: „Nu kommer vi hjem til Danmark".

– De var altså forkæmper for nationalitetsprincippet?

– Så absolut, og De kan tro, det var ikke velset i københavnske studenterkredse.

Borgmester Ernst Kaper holdt også på H. P. Hanssens indstilling. Vi unge, der flokkedes om den københavnske borgmester i denne sag, kunne overhovedet ikke få lov til at holde møde i Studenterforeningens lokaler på afstemningsdagen, men måtte tage til Langelinie-Pavillonen sammen med borgmester Kaper.

Sønderjysk lune

– Et bevæget år for en ung, vordende jurist?

– Det var rent ud sagt en dårlig tid at tage embedseksamen på. Jeg var nyforlovet – det optog mig meget – og brændte for Sønderjylland. De kan

nok tænke Dem, at forlovelse og politik blandet sammen kunne sprede en ung mands tanker sådan, at det kneb at samle sig om de juridiske paragraffer – men det gik såmænd meget godt.

Jeg blev politifuldmægtig i Ribe 1921. Tre år efter kom jeg til Aabenraa som amtsfuldmægtig, derfra til Sønderborg 1930, og 1932 blev jeg politimester i Lundtofte og Nybøl herreder. Ja, nu hedder det jo politimester i Graasten, men jeg syntes nu, det lød ganske hyggeligt dette med herreder!

– De oplevede genforeningens virkninger i det sønderjyske disse år?

– Ja, og jeg er fuld af beundring for de sognerådsformænd og sognefogeder, der pludselig i 1920 væltedes ud i en mængde danske love og forordninger, som var helt på tværs af, hvad de var vant til under den tyske administration.

Jeg kan for eksempel nævne en mand som sognerådsformand Jakob Jepsen i Vejbæk, der sad ved sit runde bord hjemme i stuen og ordnede tingene, stødt og roligt for hele Bov sogn.

Sådan en mand havde virkelig en stor arbejdsbyrde, og en dag fik Jakob Jepsen en skrivelse fra dommeren i Graasten om, at navnene på restancelisterne ikke var særlig tydeligt skrevet.

Jakob Jepsen sendte brevet med dommerens underskrift tilbage til dommerkontoret med en høflig forespørgsel om, hvem der egentlig havde underskrevet brevet – for han kunne ikke læse navnet.

Ikke sandt? – Dér har vi det sønderjyske lune!

Jeg mærkede jo også forskellen mellem dansk og tysk administrationsmentalitet.

Da jeg var amtsfuldmægtig i Aabenraa, kom en kendt, tyskrundet sognerådsformand ind på mit kontor. Han var i „Gerock", bankede militærisk på døren, trådte ind og stod ret og sagde: „Sognerådsformand N. N. melder sig hos hr. amtsfuldmægtigen"!

Det var karakteristisk for indstillingen. Når man trådte ind til en amtsfuldmægtig, gjaldt det om at være meget ærbødig.

– De må have truffet flere af datidens sønderjyske politikere?

– Da jeg kom til Aabenraa, traf jeg H. P. Hanssen-Nørremølle; han var altid yderst elskelig og venlig; det var en meget stor dag for mig, da jeg første gang traf ham. I Hvidding traf jeg H. Jefsen Christensen, den nordslesvigske politiker, der kom ind som landstingsmand i 1920'erne, og ham mødte jeg senere selv som landstingsmedlem.

I. P. Nielsen, Dynt, var i 1920 blandt landsdelens nyvalgte folketingsmænd. Han havde jo under første verdenskrig organiseret ophold for udsultede tyske børn i Danmark, så „Der Kindervater" var godt kendt.

Nå, jeg gik jo op i politik – var Venstre-mand – og opstillet i Sønderborgkredsen, medens Frede Nielsen var fra socialdemokraterne.

I. P. Nielsen sad nede i salen og lyttede til os. Da diskussionen skulle begynde, fór han op. „Det er for galt", sagde han, „at I staar og taler sådan, og så siger I oven i købet hr. til hinanden". I. P. Nielsen kom derefter ind på et af mødets problemer og fortsatte: „Det kan jo ordnes lige så let som at blive ridder af dannebrog!" Jeg kunne ikke dy mig, men svarede: „Ja,

To samtaler - To generationer

(Vejle Amts Folkeblad 31/10 1970)

Arbejdet i 6 måneder ved canadisk landbrug.

Mads Bjerre, Skovlund, fortæller om indtryk fra netop afsluttet studierejse – og om planer for en ny

Mange foreninger og organisationer gør inden for vidt forskellige områder et stort arbejde for at udbrede kendskabet til andre landes befolkninger og deres levevilkår. En af disse organisationer er International Agricultural Exchange Association, der gennem studierejser til andre lande for landbrugets unge søger at fremme forståelsen for andre menneskers problemer. Som deltager i en sådan studierejse er Mads Bjerre, søn af pastor Bjerre, Skovlund, netop kommet hjem efter 6 måneders ophold i Canada. Til Vejle Amts Folkeblad har han fortalt indtryk fra rejsen og om forskellen mellem det danske og det canadiske landbrug.

– Før jeg rejste, havde jeg beskæftiget mig en del med arbejdet på en kvægrig gård og ønskede i Canada at prøve lidt nyt. Det kom jeg også til, idet den gård, jeg havde ophold på, var en udpræget „korngård". Gården, der ligger i provinsen Saskatchewan næsten midt i Canada, var på ca. 1500 tønder land agerjord, hvoraf dog halvdelen lå i brak. Det skyldes flere ting, bl. a. at der i den sidste tid har været vanskeligheder med afsætningen af hvede, som er landmændenes vigtigste kornavl, og dernæst at landsdelen er meget regnfattig.

– Man er nu på grund af afsætningsvanskelighederne begyndt at avle raps og kun lidt byg og hvede. Af forskelle mellem det danske og det canadiske landbrug er den mest udprægede sikkert størrelsesforholdet. Både jordarealer og maskintyper er i Canada større end det, vi kender herhjemme. En anden forskel med hensyn til maskiner er, at man derovre i mere udpræget grad selv foretager reparationer og udskifter reservedele. Som følge heraf er landsbysmedjen, som vi kender så godt i Danmark, næsten ikke kendt i Canada.

– Arbejdsdagen i Canada er også længere end den, vi har her. Det er normalt, at man bliver ved, til det er mørkt, og i den travle så- og høsttid bliver arbejdsdagen nemt på 15-16 timer, siger Mads Bjerre.

New Zealand næste gang

– Trods den lange arbejdsdag blev der også lejlighed til at stifte bekendtskab med andre end værtsfamilien. Der blev arrangeret flere sammenkom-

ster i weekenderne, hvor jeg var med. Det er næsten den eneste måde, man kan komme i kontakt med ungdommen på, idet foreningslivet i Canada ikke er nær så udbredt som i Danmark. Det skyldes måske, at sommeren er kort, og der skal bestilles noget. En anden hindring er de lange afstande, så selv om man kan få kørekort, når man er fyldt 16 år, kan det godt være svært at komme fra det ene sted til det andet.

– Hvorledes reagerede værtsfamilien på den seneste tids uroligheder og kidnappinger?

– Vi mærkede ikke meget til begivenhederne i Saskatchewan. Selv om min værtsfamilie er fransk, omtalte vi det meget lidt, og aviserne, vi læste, fulgte ikke sagen så meget op, som f. eks. danske aviser gør.

– Har rejsen givet lyst til flere studierejser?

– Ja, opholdet i Canada var virkelig en oplevelse. Turen sluttede med en tre ugers rundrejse i 6 amerikanske stater, hvor vi besøgte gårde, der var karakteristiske for den egn, vi kom igennem. Derudover var der også lejlighed til at se turistattraktioner, og denne rundrejse var en af de største oplevelser, vi havde. Med hensyn til fremtiden skal jeg nu ind som soldat og sikkert på gymnastikhøjskole bagefter. Når det er overstået, kunne jeg tænke mig en studierejse til New Zealand. På gården, hvor jeg arbejdede i Canada, var der også to fra New Zealand, så om et par år rejser jeg sikkert igen. Den samme organisation arrangerer også ture dertil . . .
(Nr. 1339)

(Vejle Amts Folkeblad 14/2 1970)

AT KUNNE MED BEFOLKNINGEN ER MERE VÆRD

– Min kloge far sagde til mig: „Vil du være en god embedsmand, skal du leve befolkningens liv". Fødselsdagssamtale med Graastens tidligere politimester, fhv. landstingsmand Axel M. Bjerre om sjællænderen, der blev sønderjyde.

– Jeg er engang karakteriseret som sjællænderen, der blev sønderjyde, og det er jeg en smule stolt af.

Jeg skal sige Dem, sønderjyderne ser deres folk an, og det er forståeligt, når man tænker på, hvad der kom farende herned fra det gamle land efter genforeningen i 1920.

Det var så sandelig ikke Vorherres bedste børn allesammen, og de absolut retsindige embedsmænd, der kom for at missionere dansk – om jeg så må sige – altså ville gøre sønderjyderne til „danske", forsvandt igen. Sønderjyderne var mere danske end dem selv. Men der var andre embedsmænd, som blev. Når sønderjyderne får på fornemmelsen, at man er deres ven – ja, så er man virkelig deres ven!

Graastens tidligere politimester, fhv. landstingsmand Axel M. Bjerre, er en mand med lune. Det spiller i øjnene, ligger i tonefaldet, og man forstår,

det er jo ikke alle forundt at få fortjenstmedaljen i guld". Den havde I. P. Nielsen nemlig. I. P. Nielsen morede sig kosteligt: „Den var go', ja den var virkelig go'!" udbrød han fornøjet.

Jeg kunne godt lide folketingsmand I. P. Nielsen fra Dynt; han var så reel, at det var en hel fornøjelse.

Bedre end højlærd viden

– I. P. Nielsen var også fra Sjælland!

– Ja, det havde vi fælles og holdt begge af Sønderjylland. Da jeg 1932 var amtsfuldmægtig i Sønderborg, skrev sognerådsformænd og sognefogeder, at de ønskede mig som politimester i Lundtofte og Nybøl herreder. Det var et håndslag, jeg satte højt, skønt en af mine bekendte sendte et telegram med følgende ordlyd:

„Til lykke med udnævnelsen som politimester i Lundtofte og Nybøl. Vorherre må vide, hvor det ligger".

1945 kom jeg i amtsrådet for Aabenraa og var medlem til 1966. Jeg må vist godt sige, at sønderjyderne næppe havde valgt en kongerigsk mand, hvis ikke jeg var faldet til blandt dem.

Min gamle kloge far sagde engang til mig: „Vil du være en god embedsmand, skal du leve befolkningens liv".

Nu ligger det vel nok til mit temperament at gøre det, men forudsætningen for at leve et lykkeligt liv er netop, at man forstår at indleve sig i befolkningens tankegang og forstå den.

Det at kunne med befolkningen er betydeligt mere værd end højlærd juridisk viden.

Jeg kan sige Dem rent ud, at den tid, jeg har tilbragt i brandkommissioner og lignende, har betydet langt mere for mig som politimester end de timer, jeg har haft i retten. Der mødte man folk, talte med dem og lyttede selv.

– Og De blev her!

– Ja, jeg kunne ikke tænke mig andet. Vi bor godt her i Graasten. Jeg spiller bridge, samler frimærker, går på jagt. Det er lige meget, om jeg skyder noget. Næh, jeg vil helst have en post, hvor det ikke er for vanskeligt – men hvor er det dejligt, at man vil have mig med trods de 75 år. Og så er jeg formand for Graasten Husholdningsskoles bestyrelse. Jeg har haft en god tilværelse og kunne såmænd ønske at leve det hele om igen.

– Også med de fejltagelser, vi alle begår gennem et langt liv?

– Ja, både med det behagelige og ubehagelige. Jeg skal sige Dem en ting. Tog man fejlene væk fra et menneskes liv, så ville man få en rigtig kedelig tilværelse. Det skal ikke være lagkage det hele!

(Nr. 335)

100 år, men ung af sind

Holstebro Dagblad 18/3 1970.

Bjerre-slægtens ældste fylder 100 år på tirsdag

Et langt og virksomt liv har holdt sindet ungt hos fru Kirstine Lundby, De gamles Hjem i Hjerm. Tirsdag den 24. marts fylder fru Lundby 100 år, men trods sin høje alder følger hun stadig med i døgnets begivenheder. Synet er ikke længere, hvad det har været, men venner på hjemmet sørger for, at avisen bliver læst højt.

– Det er trist, når man ikke selv kan læse. Jeg har altid holdt så meget af gode bøger, og tiden er blevet så lang nu, hvor jeg ikke kan se mere, siger fru Lundby.

På reolen ligger Olfert Ricard's skrifter, som jævnligt læses op. De optager for øjeblikket fru Lundby. I morgen er det måske en anden bog, der har fanget interessen. Fru Lundby kan lide at tænke over problemerne. Hun hører til de aktive mennesker, hvor der helst skal ske noget. Det er vel også grunden til, at hun så godt kan lide at omgive sig med unge mennesker. Men tanken om at bo i et kollektiv med unge og ældre sammen, ligger hende fjernt.

De mange guldnede familiebilleder på væggene indbyder til et tilbageblik. Fru Lundby er født på „Brændgård" i Vejrum. Hun hører til den kendte Bjerre-slægt og er den ældste af en søskendeflok på ti. Som flere af hendes søskende har fru Lundby haft et ophold på Mellerup Højskole ved Randers. Det var en tid fuld af gode oplevelser. De mange foredrag og indblik i aktuelle problemer modnede den 20-årige Kirstine Lundby. Og det grundtvigianske livssyn har holdt sig op gennem årene.

Som 24-årig giftede Kirstine Lundby sig med gårdejer Andreas Lundby, og ægteparret flyttede ind på Vester Lundby i Vejrum. Der var meget at bestille for den unge gårdmandskone. Selv om man dengang havde flere medhjælpere, optog husførelsen al fru Lundbys tid. Arbejdsdagen startede kl. 6 om morgenen, og så arbejdede man, til man var færdig.

I 1900 flyttede ægteparret til „Nørgård" i Gimsing og drev gården til 1943, da en søn overtog den. På begge gårde opbyggede fru Lundby et gæstfrit hjem. Femten børn tog kammerater med hjem, men dengang som nu holdt fru Lundby af ungdom, og alle var velkomne.

– Jeg hører til de heldige, der ikke har haft svært ved at opdrage mine børn. Femten er mange, men de opdrog hinanden. Dengang kendte man jo ikke noget til ungdomsoprør, siger hun.

Den store børneflok er senere blevet formindsket. Fru Lundby har haft

den store sorg at miste fire børn, og i 1951 døde hendes mand. De sidste 11 år har fru Lundby boet på De gamles Hjem og er faldet godt til der:

– Husk at skrive om den gode behandling og den gode mad, vi får herude!

Som en kærkommen adspredelse kommer børn, børnebørn og oldebørn på besøg og bringer nyt fra sognet. Fru Lundby er ikke imponeret over sin høje alder. Snarere det modsatte.

– Jeg har altid forsøgt at leve sundt. Har aldrig røget. – Hvordan så jeg forresten ud på billedet?

– Er De forfængelig?

– Det er man vel stadig. *eha.*

(Nr. 145)

Stof til Brevduen

På det årlige bestyrelsesmøde talte man i bestyrelsen om det betimelige i, at Frits Bjerre ved siden af den omfattende og tidkrævende sekretærpost også skal administrere indsamling af stof til Brevduen. For at aflaste Frits blev jeg foreslået som hans medhjælper, og jeg vil gerne her opfordre alle, som synes, det hvert år op mod jul er rart at modtage Brevduen, til at være behjælpelig med at samle stof ind og gøre Brevduen så læseværdig som muligt.

Finder I gamle breve og beretninger, som kan tænkes at have interesse ud over en snæver inderkreds, saa send materialet til mig. Har I selv skrevet om medlemmer i slægten, så send det. Når I finder avisudklip vedrørende medlemmer af Bjerre-slægten, så send dem, men husk at notere avisens navn og dato. Det tilsendte materiale vil blive returneret, så læg jeres navn og adresse ved.

Kort sagt: Alt skriftligt materiale om slægten og dens medlemmer modtager jeg med glæde for at kunne lægge det frem på det årlige møde, hvor Brevduen bliver til. På den måde vil Brevduen blive meget alsidig og meget læseværdig.

På forhånd tak for hjælpen. Og husk min adresse, også når Brevduen er læst og lagt på hylden.

(Nr. 1352)

Journalist *Jens Bjerre Tybjerg,*
Uranusvej 42, 7100 Vejle.

Et paradis

Nu er det længe siden, men end det gemmes i mit sind, og det der gemmes i mit sind, er blandt andet de kvinder, der fik så stor betydning for mig i min barndom. Ja, først og fremmest min egen mor; det var så trygt; hun var der altid. Når vi kom hjem fra skole, skulle vi altid lige ind og se, om hun var der. Var hun der ikke, var der ikke ro i vort sind, før vi fik at vide, hvor hun var. Forleden hørte jeg om en lille dreng, der sagde til sin mor: „Mor, jeg er så bange for, at du skal blive borte for mig – jeg holder så meget af dig".

Aage Møller sagde engang i et foredrag følgende: En kvinde bekymrer sig for mangt og meget, størst er hendes bekymring for barnet, det er altid det afgørende i hendes livskamp. Her vinder hun sine sejre i livet, om sådanne forundes hende, og her lider hun sine smerteligste nederlag. Hvor mand og kone arbejder ude, og barnet er i vuggestue og børnehave, står hjemmet tomt til hen mod aften, da alle igen samles trætte i hjemmets tomhed. Ingen kan erstatte moderen, barnet bliver mærket for livstid af et savn, som aldrig senere kan tilfredsstilles.

Når jeg tænker på min barndom, som nu står i mindets skær, synes det mig, at det var et paradis. Mit hjem lå jo mellem kirken og forsamlingshuset, og vi børn var tidlig med i livet, som rørte sig der, men det er næsten glemt – som så meget andet.

Det var kvinderne, vi kom bort fra. Hvor er der dog grund til at sige Bjerre-slægtens kvinder tak for, hvad de har været for slægten, og ikke mindst de kvinder, der kom til Bjerre-slægten udefra. – Mennesker, der har været gode mod en som barn, glemmer man aldrig. Foruden min egen mor vil jeg nævne bedstemor i Lomborg skole, mine fastre – Marie i Dybe og Dorthea, som boede på Thy, og så var der en af Brændgård-døtrene, som boede i Skovgård i Lem ved Lemvig; altid var vi drenge velkomne dér, selv om de selv havde mange i forvejen. Jeg vil også nævne Rikke i Fabjerg skole og Karen i Nissumby, og mange andre, som det vil føre for vidt at nævne her: i sangen „Jeg kører frem gennem strålefryd" – Mig følger én, med en med en sjæl så stor, for mig hun ofrede alt på jord, ja – hun som lo, når min båd blev krænget, og blev ej bleg under uvejrshænget, ja – hun imellem hvis hvide arme jeg kendte livets og troens varme".

Selv om man i vor tid med kvindens ligestilling søger at udviske forskellen mellem mand og kvinde, den fysiske er jo ligetil, åndelig talt bliver der aldrig ligestilling, og bliver det gennemført, vil det ryste vort samfund i dets grundvold. Der er givet kvinden meget, som vi mænd ikke har, til at opdrage børn, slår vi mænd ikke til. Der er en, der har sagt: „Kvinden

har født os engang, og åndelig talt føder hun manden hver dag, hvis hun ikke svigter sin kvindelighed.

I de Islandske Sagaer fortælles om Gretter den stærke; han er dømt fredløs, han søger til sit hjem og vil flygte til Drangø. Moderen Asdis giver ham alt, giver som kun en kvinde kan, hun lader broderen Illunge følge ham i fredløsheden. Asdis sagde: – Nu er det kommet dertil, at jeg skal vælge mellem to muligheder, hvoraf den ene synes mig mere utænkelig end den anden. Illunge er det vanskeligt at undvære, men jeg ved godt, at så ilde Gretter er stillet, må vi finde på råd. Det er meget tungt for mig at give afkald på jer begge mine sønner, men kan det være Gretter til hjælp i hans ulykke, skal jeg bære det så godt, jeg formår. Illunge takkede hende; han var alt andet end ked af at følge Gretter. Moderen ledsagede dem af gårde. Da de skiltes, sagde hun: „Nu går I så begge mine to sønner, og så vist I vil leve sammen, vil I dø sammen".

Ingen kan løbe fra sin skæbne, og nu skal jeg så ikke se jer mere nogen af jer, stå troligt sammen i alle dele. Hvad lykke I hente jer på Drangø, skal jeg ikke kunne sige, men der kommer I til at ende jeres liv – så meget ved jeg, velset bliver jeres ophold der ikke, vær på vagt mod forrædere. Fra mine drømme, som sjældent slår fejl, ved jeg, at våbenbidt skal I dø. Idet husfru Asdis tav, kom gråden over hende, Grettor sagde: „Græd ikke mor, fældes vi med våben, vil det blive mindet, at det var sønner og ikke døtre, du har født. Lev vel og lev længe".

Her var en kvinde, som gav alt, hun talte til barnet i sine voksne sønner, der er jo et barn i os mænd i alle aldre, og svaret fødes hos Gretter i det mandige svar, da skal det kendes, at det var sønner og ikke døtre, du fødte.

Med venlig hilsen og glædelig jul!

(Nr. 618) *Frederikke og Chr. Bjerre.*

LUNE JYDER

Da Vemb–Lemvig-banen blev åbnet for ca. firs år siden, havde en flok gamle bønder forsamlet sig på Ramme station for at se det første tog ankomme. De var kommet i god tid, men omsider skimtedes toget ude på linjen.

Da det kom nærmere, sagde gamle Terkel imponeret, idet han iagttog skinner og toghjul:

– *Han ska' fand'me kjør bestemt!*

Niels Bjerre, Kirkely, Lomborg, Ramme.

Jens Jacobsen Bjerre

Til Brevduens læsere. Blandt andre udklip har jeg fundet pastor Drewsen-Christensens tale ved Jens Jacobsen Bjerre (nr. 46), „Sandholm"s begravelse i Nr. Nissum. Jeg sender det til Brevduen med hilsen til alle dens læsere. Asla Bjerre (slægtsbog nr. 359).

Et meget stort Følge af Slægt og Venner samledes i Gaar i Sandholm i Nr. Nissum for at følge gamle Jens Sandholm til Jorden.

Et prægtigt Flor af Kranse og Blomster dækkede hans Kiste, der stod i det Hjem lige ved Gaarden, som han byggede for sig og sin Hustru, da han for 23 Aar siden afstod Sandholm til sin Svigersøn.

Inden Baaren blev ført ud fra Hjemmet, holdt den afdødes Søn, Valgmenighedspræst Jacob Bjerre, Rødding, en kort Bøn og bekendte Troen.

Efter Vognen med Baaren fulgte nogle og tyve Biler, der dog kun rummede en Del af Følget; adskillige fulgte til Fods.

I Kirken talte Frimenighedspræst Drewsen Christensen.

Ud fra Salmen „Dybt hælder Aaret i sin Gang" talte Præsten om Efteraarets dybe Vemodsstemning, der griber os, naar vi ser Sommerens Pragt og Herlighed visne og falme. Hvor rigt og straalende end Livet har været, saa er det undergivet Omskiftelsens Lov. Ogsaa den, der faar Lov at leve Livet helt ud gennem Vaar, Sommer og Efteraar, maa til sidst bøje sig under Døden. Men Gud ske Lov, der er ogsaa i den gamle Salme Tonen om Guds Kærlighed, der ikke omskiftes som Naturen og Menneskelivet. I denne Guds Kærlighed har vi noget, som er usvigelig urokkeligt; alt kan svinde og forgaa, men Guds Kærlighed bliver altid den samme.

Vi trænger til denne Vished og særlig naar vi staar over for Døden. Vished om, at det nedbrydende i Livet ingen Magt har over os. Vi har mærket det i disse Dage. Paaskens Sejrshymne.

Vi vil tænke paa denne Guds sejrende Kærlighed, naar vi i Dag er samlet om Jens Sandholms Kiste. Han fik Lov til at opleve et helt Liv, men nu er Døden naaet til ham. Men selv om ..... Vinteren, saa ved vi, at bag den lever Guds Kærlighed, som er mægtig til at skabe Foraar og evigt Liv.

Pastor Bjerre, Rødding, talte inderligt og gribende om sin Fars Virke.

Jeg vil nævne nogle Linjer, Far engang i et af de mange Breve, han skrev til os Børn, fremdrog for os. De vidner saa kønt om den Rigdom og Kærlighed, han bar i sit Hjerte. Det var de Ord i Efeserbrevet (3. Kap.) „Derfor bøjer jeg mine Knæ for vor Herres Jesu Kristi Fader, af hvem al Faderlighed kaldes i Himlen og paa Jorden, at han vil give eder efter sin Her-

ligheds Rigdom mægtigen at bekræfte ved hans Aand i det indvortes Menneske, at Christus maa bo formedelst Troen i eders Hjerter, saa at I, rodfæstede og grundfæstede i Kærlighed kunne formaa at begribe med alle de hellige baade Breden og Længden og Dybden og Højden af Kristi Kærlighed, der overgaar al Forstand".

Han omsluttede os med en trofast Kærlighed, der fulgte os lige til hans sidste Aandedræt. Jeg mindes det dejlige Smil og det varme Haandtryk, hvormed han gik os i Møde, hver Gang vi kom hjem. Han lærte os til Bunds, hvad en Faders Kærlighed er; den banede os ogsaa Vej til vor himmelske Faders evige Kærlighed.

Naar Apostelen beder om, at det indre Menneske maatte blive styrket, saa var det saa helt i Samklang med, hvad vor Far ønskede for os. Han vidste nok, at Livet ikke var saa let at komme igennem, og han talte ofte om, at vi skulde tage os sammen i Arbejdet. Men han var ikke den stive Vilje og den haarde Karakter, der vilde trodse noget igennem; hans Sind var mildt og blødt med en dyb Trang til Godhed, Glæde og Mildhed. Han vilde gerne komme frem ved det gode og med det gode. Med Sandhed kunde han sige, at han følte sig hjemme, hvor Sang og Glæde bor. Derfor vilde han, at der skulde være Glæde i vort Hjem; vi Børn skulde gaa i en Skole, der var præget af Glæde; og det var ud fra denne dybe Trang, at Far og Mor fra deres tidlige Ungdom gik ind i det grundtvigske Menighedsliv. Gud ske Lov for det.

Dertil var Far en inderlig taknemmelig Mand, der aldrig syntes, han kunde faa sagt Gud Tak nok. En Tak til Gud for vor Fars og Mors lykkelige Samliv. Vi vil bevare de rige Minder og leve i den kristne Menigheds velsignede Haab om Gensynet og Evighedslivet i Guds Have.

Ved Graven forrettede Pastor Bjerre Jordpaakastelsen og bragte sluttelig en Tak til de mange Venner og Naboer, som havde vist Kærlighed mod hans Fader.

Ny stamtavle

Meget vand er rendt af åen, siden vi udgav vor slægtsbog i 1948, og meget er hændt siden da; nye generationer er vokset op, nogle har giftet sig, nogle fået børn, og mange er døde. – 22 år er lang tid, og derfor vil vi gerne have revideret den i 1948 udsendte bog. 10. og 11. slægtsled skulle gerne tilføjes, og der er mange i 7., 8. og 9. slægtsled, der mangler data på, og disse skulle gerne tilføjes.

Ved Bjerre-stævnet i 1968 drøftede vi udgivelsen af en ny udgave af slægtsbogen, og der blev indsamlet begyndelsen til en garantikapital. (Den er endnu af beskeden størrelse).

Vi er gået i samarbejde med genealogen G. Roesen fra Viborg, som vil tilrettelægge det forestående arbejde. Vi har et ret stort restoplag af udgaven fra 1948, og efter forslag fra G. Roesen søger vi nu at lave et supplement til denne udgave. Med hensyn til de ældste slægtled (1. til 6. slægtled) vil der formodentlig ikke være brug for mange rettelser. Men fra 7. slægtled vil der være mange tilføjelser. Disse vil med bibeholdelse af den gamle nummerering kunne bringes i et supplementbind på ca. 200 sider, der også medtager 10. og 11. slægtled. Ved denne fremgangsmåde vil vi altså ikke kunne få alle oplysninger samlet i én bog, hvilket nok ville være at foretrække, men vi opnår følgende fordele:

1) Lavere fremstillingspris.
2) Hovedbogens nummerering bibeholdes.
3) Mulighed for indførelse af nyt system.
4) Indføres dette (3), kan man undgå *store* tal til senere slægtled.
5) Hovedbogen kan genoptrykkes fotografisk om nødvendigt.
6) Hovedbog og supplement kan købes hver for sig.
7) Supplementet bliver *kun* på ca. 200 sider.
8) Supplementets *register* dækker de personer, man kender.
9) Supplement kan laves med hver efterfølgende generation.

Der vil ligeledes blive forsøgt at udarbejde en fælles *anetavle* og desuden de nødvendige *„sole"* eller *efterkommer-oversigter,* så man skematisk kan overse slægten. Disse tavler og sole vil være løse ark som tillæg til det nye *supplementbind.*

For at kunne udarbejde et sådant *supplementbind* må der oplysninger til, og vi beder jer om at bistå os med at

udfylde de skemaer, vi tilsender,

ligesom vi gerne vil have hurtigt svar. Ønskes der flere *skemaer,* kan disse rekvireres gratis hos:

Friskolelærer *Frits Bjerre,* 7650 Bøvlingbjerg,

ligesom udfyldte skemaer og evt. oplysninger om slægten bedes tilsendt denne adresse.

Dødsfald

Niels Sofus Jacobsen Bjerre var hans fulde navn. Far ville nok sikre sig, at både hans far og mor blev opkaldt. Han blev født i kroen Vester Ferring, som far havde købt året før, den 18. marts 1892. Var ikke noget stærkt barn, men klarede sig helt fint – ja, han var da så stærk, at han og jeg knækkede armen på min barnepige. –

Ved den tid, han begyndte skolegangen i Lemvig, i 12-års alderen, måtte han have briller, som han aldrig oplevede at kunne undvære.

Han var helt igennem en rar dreng, og dog var han så militærgal, at under den russisk-japanske krig klippede han ud af aviser alle de billeder af krigsskibe, han kunne få fat i; det endte også med, at han gik militærvejen. Jeg besøgte ham, da han var kornet i Viborg; dér var han så uheldig under en øvelse i terrænet, at marketenderen i stedet for en læskedrik stak ham en flaske med syre ud; det havde nær kostet ham livet, men det gik altså. Kom senere på officersskolen og nåede at blive premierløjtnant omkring 1. verdenskrigs udbrud. Valgte kystartilleriet som våbenart, lå på forskellige forter, dog mest Middelgrundsfortet.

Han blev gift med Esther Mathiasen fra Hellerup. Hans store ønske var at blive fortchef på Charlottenlundfortet, der ligger ind til Hellerup. Han nåede det også, men glæden var kun kort, for ret hurtigt derefter måtte han – vistnok ifølge Staunings nye hærlov – stryge flaget over fortet, der dermed var nedlagt.

Så måtte han over i feltartilleriet og blev også en habil rytter; jeg tror ikke, han faldt mere af hesten end normalt er.

Efter nogen tid blev han batterichef. Under 2. verdenskrig blev han, sammen med mange andre officerer, interneret på Marienlyst ved Helsingør; det varede nogle måneder, og derefter fik de lov at gå, når de ingen ulykker lavede, men måtte ofte gemme sig for tyskerne. Blev derefter afdelingschef og, efter som alderen meldte sig, oberstløjtnant og hjemsendt.

Energien havde langtfra forladt ham, så han gik ind i Forenede danske Motorejere som kontorchef en halv snes år. De sidste 2-3 år var han udenfor tjeneste, og helbredet skrantede, så han havde et par strenge sygdomstilfælde og døde den 11. november 1969.

Han havde levet et hæderligt og sobert liv, og med ham gik en vennesæl (man kan næsten sige en fredssæl) krigsmand, der altid havde været elsket og agtet af sit mandskab, bort.

Han efterlader sig sin hustru Esther og en søn Jørgen Bjerre, der ligesom sin fader er oberstløjtnant i artilleriet.

Han tænkte altid meget på sin hjemstavn; det vil kunne ses af, at han immer i blade og tidsskrifter skrev om folks særkende, rimser og morsomme egnstale o. s. v.

(Nr. 514)

Æ. v. h. M.
Kristian Bjerre.
(Nr. 515)

Hans Laumann

Hans Laumann, som var en god ven af kunstmaler Niels Bjerre (se „Bjerre-slægtens Brevdue" 1968), har gjort et stort og fint arbejde ved at affotografere Niels Bjerres tegninger af slægtens ældste.

Det er skønt, at disse kunstværker er blevet bevaret på én måde mere.

Fotografierne er så fine, at de i sig selv er et kunstværk.

Og som Hans Laumann sagde: „De originale billeder og filmen bør ikke opbevares under samme tag". Så derfor har jeg nu fået filmene til opbevaring (medlems-nr. 630).

Hans Laumann har også fotograferet mange kirker på Lemvig-egnen og mange af slægtens gravsten.

Så jeg ved, at mange med mig synes, at Bjerre-slægten er hr. Laumann en stor tak skyldig; men nu ved hr. Laumanns død i foråret (20/4 70) vil vi lade en varm tak gå til hans datter, Agnes Laumann.

Æret være hans minde.

Marie Bjerre (630)

Redaktør Thorsen, Struer, skriver:

En af Struer-egnens gode venner i København, Hans Laumann, P. Bangsvej 2, er efter et kort sygeleje død natten til mandag og blev i dag – efter sit ønske – bisat i stilhed i København. Hans Laumann blev 87¾ år og efterlader en datter, overlærer Agnes Laumann.

Sin tilknytning til og forbindelse med egnen her bevarede Hans Laumann helt usvækket til det sidste. Han plejede den med al den ildhu, som på enhver måde prægede hans dybe indleven i alt, hvad der rørte hans følsomme sind. Og det var meget.

Hans Laumann var søn af den sidste smed i Kjærgaards Mølle i den egn, der til det sidste stod hans hjerte nærmest, og som han så gerne fortalte andre om. Det mærkede enhver, som stod ham nær, og som lærte ham at kende blandt andet som en fortræffelig og meget levende fortæller af træk fra barndomstiden, fra tiden som hjorddreng og fra ungdoms- og manddomstiden forskellige steder i landet, bl. a. som maskinmester på Dagens Nyheder og som overværkfører i et stort københavnsk automobilfirma. Alt stort og småt stod så levende og klart i hans erindring.

Han havde en sjælden evne til at suge viden til sig – både gennem læsning, gennem sin evne til at lytte og ved at følge forelæsninger endnu højt oppe i årene. Og sin viden øste han gerne ud af til andre og blev derigennem et naturligt midtpunkt i en kreds.

Hans Laumann havde som få evnen til at glæde sig over og betages af naturen, og for de mennesker, der fik lejlighed til at færdes med ham, blev en sådan tur altid en oplevelse. Meget hyppigt besøgte han sin barndomsegn og var en velkommen gæst i mange hjem på egnen, og hvor han færdedes, var han ung blandt de unge og ældre blandt de ældre. Men aldrig gammel og altid givende.

Evnen til at suge indtryk til sig og videregive dem manifesterede han også som en talentfuld skribent af historisk betonede artikler blandt andet i Dagbladet, og i det, han skrev – hvad enten det nu var i artikelform eller i private breve – formåede han altid at give en god del af sin store personlighed. Han sugede også indtryk til sig som en meget dygtig fotograf. Når han tog ud, havde han altid sit fotoudstyr med, hvor han færdedes, og han brugte det flittigt og med megen følelse. En lang række dejlige optagelser bærer et stille og dog så talende viden herom.

De mennesker, der lærte Hans Laumann at kende og blev venner af ham, blev rigere heraf og står i dag i taknemlighedsgæld til ham for det, som han gennem sit åbne sind gav dem som en glad giver og et sjældent menneske. Vi, der stod ham nær, føler os pludselig fattige ved hans død. *H. T.*

Dagbog

Holstebro Dagblad 11. dec. 1969

DØDSFALD

Maren Bjerre, Østerbrogade 32, Holstebro, tidl. St. Bjerre i Sir, døde den 10. dec. 1969, 78 år.

Maren Bjerre var født på St. Bjerre i Sir, datter af den i sin tid meget kendte Mads B. Bjerre. Efter faderens død overtog Maren Bjerre sammen med en søster, Ingeborg Bjerre, ejendommen, og de drev den store gård med stor dygtighed. Søsteren døde i 1950, og Maren Bjerre videreførte gården alene indtil 1957, da en brorsøn, Jens Bjerre, overtog ejendommen; Maren Bjerre flyttede da ind til Holstebro.

Maren Bjerre var en stilfærdig kvinde med et venligt sind, og hun var meget afholdt i sin store vennekreds. I sin ungdom havde hun et højskoleophold, og hun var levende interesseret i kirkelige spørgsmål og tog del i virksomheden i såvel valgmenigheden som i foredragsforeningen.
(Nr. 239)

Lemvig Folkeblad 12. febr. 1970

DØDSFALD

Den 10. februar 1970 døde fru Johanne Bjerre, Boutrup i Ulfborg, 67 år gl.

Det var indtil for få dage siden en ret uventet udgang. Fru Bjerre havde været noget sløj i efteråret og tilskrev det influenzaen. Ved juletid var hun igen i fuld aktivitet og troede sig rask, men få dage efter tog trætheden overhånd, og hun måtte lade sig indlægge på sygehus til undersøgelse. Den viste en ondartet blodsygdom, som hun altså ikke kunne stå igennem.

Fru Johanne Bjerre var et virksomt menneske, respekteret og afholdt af alle for sin dygtighed og sin venlige væremåde. Det bratte dødsfald har gjort et stærkt indtryk i sognet.
(Nr. 454)

Holstebro Dagblad den 24. marts 1970

100 BLANKE KRONER TIL DEN 100-ÅRIGE

Hjerms 100-årige fru Kirstine Lundby, Alderdomshjemmet, blev fejret af mange på fødselsdagen i dag. Flagene var oppe i byen, og allerede fra morgenstunden begyndte gratulanterne at indfinde sig på alderdomshjemmet, hvor den gamle dame glædede sig over at være midtpunktet.

Kl. 11.30 samledes sognerådsmedlemmer, sognets præst og en del andre på alderdomshjemmet for at deltage i en middag til ære for den 100-årige. Sognerådsformand Kr. Vestergaard overrakte på sognerådets vegne 100 blankpudsede kronestykker til den 100-årige.

Fra mange andre sider modtog fru Lundby hilsener i form af gaver, blomster og telegrammer.

Blandt de mange telegrammer var en hilsen fra kong Frederik.
(Nr. 145)

Lemvig Folkeblad den 3. april 1970

DØDSFALD

Fhv. landmand Frode Madsen, Bøvlingbjerg, er død. Han blev 88 år, og dermed er et langt og virksomt liv afsluttet.

Frode Madsen var født i Dybe. Han tjente ved landbruget i sine unge år, bl. a. på gården „Nissumby", hvor han lærte sin tilkomne hustru, Signe, at kende. Hun var datter på gården. De blev gift i 1906 og boede først på Bøvlingbjerg, hvor Frode Madsen arbejdede med murerfaget nogle år. Senere købte de en landejendom i Bøvling, som de drev, indtil de afstod den til en af sønnerne, og de købte da en naboejendom.

I 1947 flyttede de til Bøvlingbjerg. Der døde hustruen for 8 år siden, og kort efter tog Frode Madsen ophold på De gamles Hjem.

Han efterlader sig to børn. Sønnen, folkevognsforhandler Aage Bjerre, og datteren, fru Emmy Nielsen. De bor begge på Bøvlingbjerg. Tre børn, en datter og to sønner, er døde som voksne.
(Nr. 137)

Lemvig Folkeblad den 8. april 1970

JORDEFÆRD I BØVLING

Den 88-årige fhv. landmand Frode Madsen, Bøvlingbjerg, er blevet stedt til hvile på valgmenighedskirkegården på Bøvlingbjerg.

Pastor Lumholt talte i kirken og sagde bl. a.:

Luther taler om et kald, ikke blot til præster, lærere og missionærer, men til hvert enkelt menneske, der har et arbejde at udføre. I Sverige fandt man ud af, at der ikke var nogen salme, der talte om kaldet i menneskets daglige gerning, og så blev salmen til „Du gav mig, o herre, en lod af din jord", hvor arbejdet omtales som et kald, der skal røgtes på bedste måde. – Det er min opfattelse, sagde præsten videre, – at Frode Madsen gik til sin gerning som et kald og med den harmoni over sig, som det menneske kan føle, der har et godt hjem med en god ægtefælle og gode børn bag sig. Jeg tænker på ham som et herligt menneske. Tiden er gået, så alderdom og svaghed kom til, og vi kan sige, som det lød om Abraham: I en god alder, mæt af dage.

I den hellige dåb er vi kommet ind under Guds orden fra naturens orden og kan give os dette i vold under det evige livs håb. Det er nok det største kald at leve med det i sit hjerte. Gud velsigne jer i slægten til at gå videre mod dette mål.

Efter jordpåkastelsen takkede sønnen, automobilforhandler Aage Bjerre Madsen, Bøvlingbjerg, for al deltagelse og indbød til mindesammenkomst på Bøvling Hotel.

Her talte bestyrer A. Nielsen, De gamles Hjem, Bøvling, som mindedes Frode Madsen som en stor personlighed, som man vil savne på hjemmet.

Aage Bjerre Madsen takkede for al deltagelse og bragte en særlig tak til De gamles Hjem.
(Nr. 137)

Lemvig Folkeblad den 16. juli 1970

DØDSFALD

Fabrikant Gravers Bjerre, København, der var fra Lemvig, er død, 74 år.

Gravers Bjerre var født i Nr. Nissum, men samme år flyttede familien til Lemvig, idet faderen, tømrer Peder Bjerre, nedsatte sig i byen som håndværksmester. Gravers Bjerre blev udlært som elektriker og rejste senere til København og tog installatøreksamen. I 1921 slog han sig ned i Lemvig som installatør, men 10 år senere flyttede han til Københvn, hvor han blev laboratoriemester på den tekniske højskole. Han havde lige siden sine drengeår interesseret sig stærkt for teknik, og gennem årene eksperimenterede han en del på el-området, bl. a. med de elektriske ovne på højskolen, som han lavede flere forbedringer på, og medens han var ansat på højskolen, begyndte han selv at lave ovne som bibeskæftigelse. Det foregik i en lille garage, men efterhånden voksede efterspørgslen, og i 1944 forlod han højskolen for helt at hellige sig sin egen virksomhed. Denne arbejdede han op til en stor fabrik for finere måleinstrumenter og elektriske ovne, som anvendes på tekniske højskoler og i industrielle virksomheder, og som fra virksomheden i København eksporteres til en lang række lande jorden rundt. Fabrikken

ledes nu af sønnen, Gravers Bjerre, men faderen blev ved med at komme i virksomheden dagligt og fulgte med i udviklingen.

Gravers Bjerre bevarede gennem årene i København en nær forbindelse med sin store slægt på Lemvig-egnen og med sine venner dér, og han bevarede sit jyske sind og lune. Han var en respekteret og afholdt mand, såvel på sin fødeegn som i København, ikke mindst i hjemstavnsforeningen, som han havde været medlem af fra starten, og som han var en stor støtte for.

Gravers Bjerre efterlader sig hustru og to børn, nemlig foruden sønnen, der viderefører virksomheden, en datter, som er gift og bosat i København.
(Nr. 525)

ÅRETS MAND

Dansk Kvindesamfunds Esbjerg-afdeling har som opposition til de dyrskueagtige skønhedskonkurrencer i september holdt en skønhedskonkurrence med syv mænd som konkurrenter. Efter nogen votering fandt dommerkomiteen frem til „Esbjergs hr. mand 1970". Det blev højskolelærer Asbjørn Bjerre, Ungdomshøjskolen ved Ribe. Asbjørn er at finde i vor slægtsbog under nummer 1359.

BJERRE-KERAMIK

Kører man fra Lemvig til Struer over Gudum, forkynder et skilt på højre side af vejen i nærheden af Resen, at man er nået til *Bjerre-Keramik*. – Det er *Marie Bjerre Jensen* (1348, en datter fra Lomborg Kirkegård), der sammen med sin mand på gården „Damgård" har startet en keramik-virksomhed. – Til Bjerre-stævnet bliver der lejlighed til at se nærmere på produkterne.

Lemvig Folkeblad den 2. nov. 1970

ASKOV LÆRLINGE

På elevforeningen Askov Lærlinges bestyrelsesmøde i Askov lørdag valgtes lærer Asbjørn Bjerre, V. Vedsted Ungdomsskole, til foreningens repræsentant i bestyrelsen for Askov Højskole. Mandatet træder i kraft pr. 1. januar 1971.

Asbjørn Bjerre afløser propr. Johs. Dons Christensen, der har været medlem af skolens bestyrelse i 5 år.
(Nr. 1359)

FØDSELSDAG

(Uidentificeret avisudklip 22/10 1970)

Oberstløjtnant Jørgen Bjerre, der i dag fylder 50 år, er søn af oberstløjtnant N. S. J. Bjerre og blev student fra Øregård gymnasium i 1941 og herefter elev på Galster og Holbøls forberedelseskursus til officersskolen. Han blev indkaldt som soldat ved 1. bataljon i foråret 1942, og efter afgangseksamen fra Hærens Officersskole i 1946 udnævntes han til premierløjtnant ved 1. feltartilleriregiment samme år. Meget længe har han, bortset fra kortere perioder i geleddet, som lærer på Artilleriets befalingsmandsskoler og som elev på forskellige skoler i ind- og udland, været tjenstgørende ved krigs- og senere forsvarsministeriet, fra 1948 til 1963 en periode som fuldmægtig, senere som kontorchef (4. kontor, materiel m. v.). I 1962 blev han oberstløjtnant og var 1963–67 rådgiver ved den danske NATO-ambassade i Paris. Derefter var han 1967–69 chef for 6. artilleriafdeling i Varde og har siden været tjenstgørende ved Østre Landsdelskommando i København.
(Nr. 1149)

Vejle Amts Folkeblad 29. okt. 1970

DØDSFALD

Professor Sigurd Tovborg Jensen, København, er død i en alder af 75 år.

Sigurd Tovborg Jensen var født på slægtsgården „Klostermølle" i Gudum v. Lemvig som søn af møller og gårdejer Kr. Tovborg Jensen. Han var således bror til vice-amtsborgmesteren i Vejle amt, fru Mette Tovborg Jensen, Brædstrup, der i sin egenskab af hygiejnekonsulent er kendt som „Danmarks malkepige", og til professor i kemi ved Landbohøjskolen, dr. phil. Aksel Tovborg Jensen.

Sigurd Tovborg Jensen selv var professor i agerdyrkningskemi og jordbundslære ved Landbohøjskolen fra 1931 til 1965 og højskolens prorektor fra 1958 til 1960.

Sigurd Tovborg Jensens far var foregangsmand ved gennemførelse af hedeopdyrknings- og kultiveringsarbejder, en fremragende landbrugsteoretiker, der bl. a. blev en førende mand ved græsmarksektionernes oprettelse.

Hjemmet var litterært og politisk præget; gårdejer Kr. Tovborg Jensen var ven

med Jeppe Aakjær, Thøger Larsen og Jakob Knudsen. Som ganske ung kom Sigurd Tovborg Jensen på Aagaard Højskole, læste matematik og sprog i sin fritid, tog præliminæreksamen fra Høng Studenterkursus 1915 og fik 1921 eksamen som kemiingeniør – fabriksingeniør – for efter endt soldatertjeneste at blive assistent ved Statens Planteavlslaboratorium i Lyngby.

1925 modtog Tovborg Jensen The American Scandinavian Foundations studielegat og opholdt sig derefter i to semestre ved Rutgers University i New Jersey. Han fulgte dette op med en studierejse til de mest kendte universiteter og landbohøjskoler i USA og Canada. 1926 genoptog Sigurd Tovborg Jensen arbejdet ved Statens Planteavlslaboratorium. Det var navnlig studier over jordens reaktionsforhold, der havde hans interesse, og hans undersøgelser medvirkede bl. a. til totalt at ændre reglen for kalkning og mergling i dansk landbrug.

Tovborg Jensen var således med til at rationalisere kalkningen af Danmarks jorder, og han gennemførte betydningsfulde undersøgelser vedrørende kalkens omsætning i jorden, undersøgelser, der har været af stor økonomisk betydning for dansk landbrug.

1928 blev han afdelingsbestyrer ved Statens Planteavlslaboratorium i Lyngby og i 1931 professor i agerdyrkningskemi og jordbundslære ved Landbohøjskolen. Dette var han i 35 år indtil 1965.

Professor Tovborg Jensen var en videnskabsmand med internationalt navn. Han var medlem af statens planteavlsudvalg 1938–1965, medlem af Akademiet for de tekniske Videnskaber og af Kungl. svenska Lantbruks-Akademien, formand for Nordiske Jordbrugsforskeres Forenings danske afdeling fra 1951 til 1959 og fra 1956 medlem af atomenergikommissionen.
(Nr. 559)

Ringkøbing Amts Dagblad 10. nov. 1970

DØDSFALD

Fhv. gårdejer Niels Dejgaard, Velling, er død 81 år gammel. Han var åndsfrisk og aktiv til det sidste; han var alle dage en stilfærdig, men meget trofast natur.

Niels Dejgaard overtog fødegården 18 år gl. efter den sidste af forældrenes død. Han blev i 1922 gift med lærerinde Birgitte Bjerre fra Lomborg, som da var lærerinde i Velling.

Da sønnen i 1957 overtog gården, rejste de til Doense, hvor Birgitte var lærerinde til sin død i 1962, hvorefter han rejste tilbage til sit fødesogn og levede det sidste år på De gamles Hjem.

Niels Dejgaard havde gennem 10 år været delingsfører i Velling Gymnastikforening; desuden var han medlem af Guldalderklubben. I de sidste år havde han deltaget i pensionistkursus på højskolerne i Ryslinge og Snoghøj.

I den sidste uge, han levede, var han inde at se Kaj Munk-filmen „Havet og Menneskene". Desuden nåede han at se det nye bibliotek i Ringkøbing, som han var meget optaget af, da han hele sit liv var meget interesseret i folkeligt oplysningsarbejde.

I ægteskabet er der fire børn, en søn og tre døtre.
(Nr. 619)

Medlemsfortegnelse

Fortegnelse over betalende medlemmer af Bjerreslægten samt medlemmer i udlandet

Skulle enkelte adresser være unøjagtige, bedes meddelelse herom tilsendt os, såvel som oplysninger om adresseændringer.

Kokholmlinien:

331: Vic Berre, Ponoka, Alta, Canada.
333: Vagn Berre, Crofton B. C., Canada.
334: Fru Helga Bjerre Nielsen, Skovgårdsvej 1, 4420 Regstrup.
335: Axel M. Bjerre, politimester, Stjernevej 47, 6300 Graasten.
336: V. M. Bjerre, overtrafikass., c/o Karen Bjerre Bronée, P. Knudsensgade 120, 2450 København SV.
337: Fru Karen Bjerre Bronée, P. Knudsensgade 120, 2450 København SV.
330: 1 a: P. Jac. Bjerre, grosserer, Birger Jarlsgat. 67, s., Stockholm, Sverige.
879: Fru Lise Alstrup, Kronprinsessegade 24, Esbjerg.

Nissumbylinien „Brunsgaard":

105: Fru Anna Bjerre, Tyros Allé 13, 2770 Kastrup.
112: Fru Ane Marie Bjerre Lambæk, Degnbol, 6940 Lem St.
115: Carl Bjerre, Lærkevej 6^1 t.v., 2400 København NV.
341: Haakon Bjerre, bestyrer, kartoffelmelsfabr., forsøgsgrd, 7470 Karup, Jylland.
343: Fru Agnete Bjerre Jensen, Nr. Nissum, 7620 Lemvig.
344: Fru Dagny Bjerre Kallesøe, Bruunsgaard, Nr. Lem, 7620 Lemvig.
355: Fru Kirsten Bjerre Jensen, Ringgade 104^1, 7600 Struer.
356: Fru Signe Bjerre Knudsen, Jyllandsgade 35, 7600 Struer.
358: Søren Bjerre Lambæk, 6940 Lem St.
359: Fru Asla Bjerre, Ml. Balleby, Tørring, 7620 Lemvig.
361: Fru Ragnhild Dam, Søvang teglværk, 7755 Bedsted.
363: Fru Dorrit Bjerre Olesen, 302-130 Rosehill, Nanaimo B.C., Canada.
895: Fru Helene Bjerre Krogshede, Gudenaadalens Ungdomsskole, 8860 Ulstrup.
359a: Ane Kirstine Balleby Bjerre, Ml. Balleby, Tørring, 7620 Lemvig.

Nissumbylinien „Kvium":

915: Hugo Bjerre Jakobsen, præst, Rådmands Boulevard 15, 8900 Randers.

Nissumbylinien „Stabildal":

376: Fru Rachel Lørup, Baldersgat 5, Oslo, Norge.
377: Kristian Lørup, maler, Thorvald Meyersgade 28, Oslo, Norge.
381: Fru Signe Duusgaard, Vigerslev Allé 70^4, 2500 Valby.
383: Fru Erna Ruby, Industrivej 17, 7620 Lemvig.
395: Søren Skjødt, Spidsborg Savværk, 8961 Allingåbro.
396: Aksel Jørgensen, gdr., Lisbjerg, 8200 Århus.
398: Alfred Jørgensen, gdr., Borum, 8381 Mundelstrup.
400: Rudolf Jørgensen, gdr., „Frøkjærgaard", 8463 Skovby Øst.

128/–: Fru Agnes Morse, Storm Chliff Apst, Arth Cape, Oregon, USA.
921: Marie Lørup, Briskebyvejen 20, Oslo 2, Norge.
924: Aase Lørup Jørgensen, Dragvejen 56 B, Blommenholm, Norge.
926: Ellen Lørup, Saturnvejen 6, Nedre Råel, Tønsberg, Norge.
921/–: Ingrid Lørup, Briskebyvejen 20, Oslo 2, Norge.
924/–: Mette Lørup Jørgensen, Dragvejen 56 B, Blommenholm, Norge.
930: Henning Duusgaard, Blomstermarken 56, 9000 Ålborg.
936: Kristian Knude Særkjær, Nødskov, Houe, 7671 Klinkby.

Nissumbylinien „Nørrelund":
408: Fru Maren Ovesen, Møllegårdsvej 3, 7620 Lemvig.
409: Christian Paakjær, gdr., Hygum, 7671 Klinkby.
410: Fru Petra Skov Mikkelsen, Vestergade 41, 7500 Holstebro.
969: Gdr. Niels Paakjær, Madumflod, 6990 Ulfborg.
970: Sygeplejerske Martha Paakjær, Jordbrovej 25^2, 8000 Århus.
971: Fru Ellen van Veen-Paakjær, Hoofdweg 36, Murmerwoude, Nederland.
972: Harald Paakjær, ejendomsmægler, Asylgade 5, 7800 Skive.
973: Jørn Paakjær, Nørmark, 7630 Bonnet.

Nissumbylinien „Nissumby":
133: Fru Edel Bjerre, Henriettevej 48^2, 5000 Odense.
138: Fru Ingeborg Bjerre, Frederiksdal Allé 16 A, 7800 Skive.
141: Maren Bjerre Jensen, Boje, 7650 Bøvlingbjerg.
411: Misse Bjerre Kristensen, Havbakken, Sejs, 8600 Silkeborg.
414: Major H. T. Ravn, Højsletten 9, 2730 Herlev.
415: Vagn Bjerre, Dansk Kunstatelier Meca, Achenerstrasse 597, 5021 Gross Königsdorff, Tyskland.
416: Frits Bjerre, lærer, 7650 Bøvlingbjerg.
417: Edvard Bjerre, Storegade, 6800 Varde.
418: Fru Anna Høj, Eskebækparken 241, 8660 Skanderborg.
419: Aage Bjerre, bogholder, 6093 Sjølund.
420: Harald Bjerre Petersen, konstruktør, Frøbelsallé 2^3, 2000 København F.
422: Fru Helga Bjerre Kristiansen, Skovbovej 13, 2800 Kgs. Lyngby.
423: Thorvald Bjerre Pedersen, Svinget 2, 7620 Lemvig.
425: Aage Bjerre Madsen, autoforhandler, 7650 Bøvlingbjerg.
428: Christa Bjerre Madsen, 7650 Bøvlingbjerg.
432: Kjeld Bjerre, ingeniør, Grundtvigsvej 42, 5000 Odense.
433: Jens Bjerre, rejsejournalist, Fennevangen 10, 2200 Gentofte.
434: Lis Bjerre Smith, 7 Sanguiine Str., Montreux, Johannesburg, South Africa.
435: Ing. Poul Bjerre, Apt. 203, 52 Academy Road, Westmount, Montreal 215 P. A., Canada.
436: Jytte Bjerre, bibliotekar, Rughaven 37 st., 9000 Ålborg.
437: Svend Bjerre, møbelarkitekt, Holbergsvej 25, 3000 Helsingør.
439: Poul Bjerre, maskinsnedker, Solsortevej 21^2, 8600 Silkeborg.
440: Peder Maagaard, Vester Flansmose, Dybe, 7630 Bonnet.
441: Nanna Andersen, Norgesgade 36^1, 6700 Esbjerg.
444: Fru Gerda Andersen, Hermodsvej 23, 6700 Esbjerg.
445: Holger Jensen, Næsbyhave 72, 5270 Næsby.
447: Inger Flindt, Lyngvej 43^3, 2800 Kgs. Lyngby.
980: Knud Bjerre, Skoleparken 36, 3600 Frederikssund.
981: Fru Hanna Bjerre Sørensen, Kikkebjergvej, 6720 Nordby, Fanø.
984: Ingeniør Poul Bjerre, Hegnet 60, Tved, 6000 Kolding.
986: Søren Høj, Torget 1, Molde, Norge.
991: Fru Else Bjerre Tordendahl, Onsbjerg Allé 33, 2730 Herlev.
992: Knud Bjerre, sparekassefuldmægtig, Peter Freuchensvej 40, 4800 Nykøbing F.
1004: Villy Bjerre Nicolajsen, Slotsvænget 15, 7500 Holstebro.
1006: Jette Bjerre Hansen, Postgade 6, st., 3740 Svaneke.

1007: Palle Bjerre, B. P. 2114 Brazzaville, Congo.
1008: Klavs Bjerre, missionær, Nordbanevej 22 A, 7800 Thisted.

Nissumbylinien „Brændgaard":
145: Kirstine Lundby, „De gamles Hjem", 7560 Hjerm.
450: Fru Anne Kath. Bjerre Sejbjerg, Herningvej 53, 7500 Holstebro.
452: Niels Østergaard, gdr., Lillelund, 6990 Ulfborg.
453: Mads Bjerre, Maabjerg, 7500 Holstebro.
454: Henry Bjerre, gdr., Boutrup, 7570 Vemb.
455: Niels Bjerre Jacobsen, Villemose, Tvis, 7500 Holstebro.
457: Fru Anna Barslund, Plantanvej 4, 7500 Holstebro.
461: Gerlak Lundby, Lindevænget 16, 5250 Fruens Bøge.
463: Gdr. Arne Lundby, Fælledvej 16, 8870 Langå.
464: H. Lundby, økonoma, Doktorvænget 1^2, 7500 Holstebro.
465: Fru Kathinca Hillersborg, Melagergaard, Værum, 8900 Randers.
466: Signe Lundby, Skovvangsvej 172^1, 8200 Århus N.
467: Gudrun Lundby, afdelingssygeplejerske, Lægårdsvej 14.2,3.s., 7500 Holstebro.
468: Anker Lundby, Allégade 17, 7500 Holstebro.
469: Gdr. Victor Lundby, Maabjerg, 7500 Holstebro.
470: Gdr. Gunnar Lundby, Kobberuphus, Mejrup, 7500 Holstebro.
473: Randi Bjerre, syerske, Cicinionsgade 26, Frederiksstad, Norge.
474: Sigrid Bjerre, Cicinionsgade 26, Frederiksstad, Norge.
477: Søren Bjerre, gdr., Uhre, 7100 Vejle.
483: Knud Bjerre, gdr., „Ransgaard", Gårdslev. 7070 Pjedsted.
484: Aksel Bjerre, gdr., „Roenborg", Vejrum, 7600 Struer.
485: Johannes Bjerre, gdr., „Brændgaard", Vejrum, 7600 Struer.
487: Holger Sloth Bjerre, Blok E 17,3920 Julianehåb, Grønland.
1021: Forp. Anders Bjerre Sejbjerg, Kaas Avlsgård, Lihme, 7862 Brodal.
1033: Holger Bjerre, revisor, Engtoften 78, 7330 Brande.
1049: Andreas Lundby, præst, Idum, 7500 Holstebro.
1081: Finn Bjerre, Søndervang, 2670 Greve Strand.
1085: Anna Marie Sloth Bjerre, Brinken 13, Hald Ege, 8800 Viborg.

Nissumbylinien „Kviesgaard":
163: Elsie May Bjerre, 200 Bolinao Road, Apt. 5, Fairfax, California, USA.
492: Niels Bjerre, „Birkely", Fabjerg, 7620 Lemvig.
494: Fru Olga Thøgersen, Valbirksvej 5, 2900 Hellerup.
495: Asger Bjerre, gdr., Tømmerupvej 253, Ullerup, 2792 St. Magleby.
496: Sigurd Bjerre, skovfoged, Sct. Jørgens Park 79. st. t.h., 4700 Næstved.
498: Peder Vestergaard Bjerre, Strandvejen 149a, 3060 Espergærde.
500: Gdr. Hans Bjerre, Brandborg, 7650 Bøvlingbjerg.
502: Knud Bjerre, Vatnavej 28, 2300 København S.
506: Kristen Hauskov, boelsmand, Ny Lind, Fabjerg, 7620 Lemvig.
508: Sofie Kirkegaard, Hover, 6971 Spjald.
510: Fru Karen Sørensen, Rytterhøj, Kilen, 7600 Struer.
512: Herluf Jakobsen, bogtrykker, Kirkevej 16, 6780 Skærbæk.
513: Fru Eli Maagaard, Markildegård, Valby, 3200 Helsinge.
514: Fru Esther Bjerre, Hyldegaards Tværvej 2^1, 2920 Charlottenlund.
515: Kristian Bjerre, hotelejer, „Bovbjerghus", Ferring, 7630 Bonnet.
516: Hans P. Bjerre, skibsfører, Bremensgade 25^2, 2300 København S.
521: Jens Bjerre Christensen, Sundvej 10, Hasselø, 4873 Væggerløse.
522: Fru Karen Aabye Madsen, Ejby Savværk, 5592 Ejby.
523: Fru Mariane Larsen, Peter Bangsvej 153^4, 2000 København F.
525: Fru Frida Bjerre, Guldbergsgade 10, 2200 København N.
526: Niels Bjerre, Elektrical Engeneer, 1429 Grey St., Regina, Saskatchewan, Canada.
528: Peder Bjerre, overingeniør, 9 Reymond Ave, Toronto, Ontario, Canada.
532: Bertel Bjerre, konstruktør, Fredskovhellet 25, 3400 Hillerød.

535: Fru Anna Poulsen, Vasegaarden, 7620 Lemvig
541: Niels Bjerre, landsretssagfører, 7500 Holstebro.
542: Kristian Smedegaard Bjerre, Kongensgård, Nr. Nissum, 7620 Lemvig.
543: Fru Marie Bjerre Østergaard, Rosenvej 7, 9800 Hjørring.
544: Aage Mohr Christensen, „Højgaard", Nr. Nissum, 7620 Lemvig.
546: Johannes Bjerre, gdr., Kildehøjgaard, 4892 Kettinge, Lolland.
547: Fru Esther Bjerre Gay, Bæksgaard, Tørring, 7620 Lemvig.
548: Tage Bjerre, trikotagehandler, Adelgade 10, 7800 Skive.
549: Fru Ellinor Madsen, Nørmark, Fjaltring, 7640 Ramme.
550: Gunnar Bjerre, Jyllandsgade 40^1, 7800 Skive.
551: Ejvind Bjerre, lærer, Kalundborgvej 191, 4300 Holbæk.
552: Steen Bjerre, gdr., „Sønderskov", Ryde, 7830 Vinderup.
1094: Niels Bjerre, ass., Flintebjerg Allé 5^3, 8900 Randers.
1095: Jørn Bjerre, lærer, Bustrup Ungdomshjem, 7862 Brodal.
1105: Fru Birgit Marie Bjerre Ulrich, Søndermarken 64 3060 Espergærde.
1106: Fru Hanne Bjerre Messina, 35 Buena Vista Dr., Romo, New York 13440, USA
1107: Niels-Erik Vestergaard Bjerre, maskinarbejder, Stubvænget 11, 3060 Espergærde
1110: Peter Hauskov, Ranunkelvej 9, 3500 Ll. Værløse.
1134: Marianne Bjerre Kristoffersen, Undelstadlia 12 A, Asker, Norge.
1138: Peder Kamstrup Jakobsen, D-2390 Flensborg, Friedrichstal 17, Vesttyskland.
1142: R. Kamstrup Jakobsen, oberst, Dalstrøget 142, 2860 Søborg.
1143: Erling Bjerre Jacobsen, bogtrykker, Tøndervej 51, 6780 Skærbæk.
1145: Fru Mariane S. Hansen, Box 296, Eckville, Alta, Canada.
1149: Oberst Jørgen Bjerre, Rude Vang 27 c, 2840 Holte.
1150: Mrs. Ingrid Engel, 3845 Bayridge Ave., West Vancouver, B. C. Canada.
1151: Jens Bjerre, arkitekt, Grønholt, 3480 Fredensborg.
1155: Bent Tage Nielsen, Hillerødgade 167, 2400 København NN.
1157: Fru Tove Deitz, 437 South Holmes, Kirkwood, Missouri 63122, USA.
1161: Fru Inga Bjerre Larsen, „Skovlykke", Sdr. Ørslev, 4872 Idestrup.
1196: Birgit Storm-Jørgensen, Bergthorasgade 14^5 t.v., 2300 København V.
1199: Fru Solvejg Bjerre Sørensen, Langhøjskolen, Asp, 7600 Struer.
1200: Fru Elisabeth Breüner, Otto Sverdrupsvej 9, 8200 Århus N.
1204: Hanne Bjerre Madsen, Fasanvej 15, 7400 Herning.
1206: Klaus Smedegaard Bjerre, Kalundborgvej 191, 4300 Holbæk.

Nissumbylinien „Sandholm":

557: Jens Hauskov, gdr., Kirkebyen, 6990 Ulfborg.
558: Jens Bjerre Jensen, Øster Fiskbæk, Gudum, 7620 Lemvig.
559: Sigurd Tovborg Jensen, professor, Amalievej 23^4, 1875 København V.
560: Gunnar Tovborg Jensen, grosserer, Søtoften 13, 2820 Gentofte.
562: Fru Tovborg Jensen, Rosenstandsvej 6, 3000 Helsingør.
563: Gdr. Laur. Tovborg Jensen, „Kloster Mølle", Gudum, 7620 Lemvig.
565: Fru Mette Tovborg Jensen, Rosengade 31, 8740 Bredstrup.
566: Fru Ellen Agergaard, Nr. Nissum sem., 7620 Lemvig.
567: Aksel Tovborg Jensen, professor, Bjerregårdsvej 11, 2500 København Valby.
569: Hans Bjerre, overlæge, Cort Adlersgade 7^2, 1053 København K.
570: Jens Bjerre, organist, Frimestervej 75, 2400 København NV.
572: L. Schjøttz Christensen, læge, Åboulevard 82, 2200 København N.
575: Jens Bjerre, gdr., Enggården, Sønderstrup, 4360 Kirke Eskildstrup.
576: Peder Bjerre, „Sønderskov", Venø, 7600 Struer.
577: Fru Mette Bjerre Petersen, Kisserup, Udby, 4300 Holbæk.
578: Holger Bjerre, slagteriarbejder, Kirkegade 40, 7600 Struer.
579: Laust Bjerre, „Sønderskov", Venø, 7600 Struer.
581: Fru Kathinka Mehlsen, Ølbyvej 15, 7600 Struer.
585: Læge Albert Andersen, 8680 Ry.
588: Knud Bjerre Jensen, forp., Aal præstegård, 6840 Oksbøl.
589: Jens Bjerre Jensen, Søborg Hovedgade 94, 2860 København.

1213: Fru Else Hauskov Bech, Østervang 29, 7500 Holstebro.
1218: Bodil Hauskov, Hals Allé 13[4], 1802 København V.
1220: Fru Gertrud Hauskov Hansen, Vibevej 11, 9970 Strandby.
1221: Mrs. Margrethe Bechmann, Ms. P Voronkoff, c/o Chastum Contractors, P.O.Chasma Borrage Colony, Distr. Mianuwali, West Pakistan.
1238: Inger Touborg Mortensen, Hammerhavn 3770 Allinge.
1245: Ane Marie Lykke, Farverensvej 2, Kærby, 9000 Ålborg.
1246: Fru Astrid Agergaard Raundal, Sdr. Overby, Rom, 7620 Lemvig.
1248: Gerda Paakjær, „Vinde Nørgård", 7800 Skive.
1250: Fru Nanna Bjerre Nielsen, c/o Hoegh Line/Nigeria/Ltd. P.O. Box 96, Apapa/ Lagos, Nigeria – West Africa.
1251: Mrs. Lise Bjerre Martinsen, Scanship (Ghana) Ltd., P. O. Box 1705, Accra, Ghana.
1264: Grete Bjerre, „Rosenly", Sankelmarksvej 6, 4760 Vordingborg.
1276: Karsten Urup, landbrugslærer, Stubhøjvej 29, 5260 Hjallese.

Nissumbylinien Lomborg Skole:
596: Bertel Bjerre Christensen, install., 7700 Thisted.
600: Ejner Thybo Christensen, install., Bredgade 16, 7620 Lemvig.
601: Evald Thyboe Christensen, Flansmosehus, Dybe, 7630 Bonnet.
602: Dagny Bjerre Christensen, Dybe, 7630 Bonnet.
603: Richard Christensen, install., Humlum, 7600 Struer.
604: Fru Gretha Christensen, Strandvejen 1, 7620 Lemvig.
605: Fru Karen A. Pedersen, 2849 Logan Blvd., Chicago 47, USA.
606: Fru Kathrine Norberg, East Meredith, New York, USA.
607: Niels Boel Madsen, 1559 N. Mr. Kindley Rd., Lake Forest, Chicago, USA
610: Fru Elisabeth Larsen, 3024 North Halsted Str., Chicago 60614, Illinois, USA.
611: Fru Clara Bjerre Jensen, Storegade 55, 8965 Assentoft.
613: Fru Ellen Nørgaard, Box 1160, Merritt, B. C. Canada.
614: Christian Arne, ingeniør, 2203 N. Nordia Ave, Chicago 35, USA.
616: Peter J. Bjerre, civilingeniør, Virum Stationsvej 160, 2830 Virum.
617: Fru Dagny Bjerre, Fyrmestervej 18, 2660 Brøndby Strand.
618: Christen Bjerre, „Bjerrehus", Lem, 7862 Brodal.
621: Siliam Bjerre, Birkevej 5, 6300 Odder.
622: Enrico Bjerre, præst, Skovlund, 6824 Mølby.
624: Niels Bjerre, gdr., Lomborg Kirkegård, Lomborg, 7640 Ramme.
626: Fru Signe Bjerre Tybjerg, Asylgade 7, 7800 Skive.
627: Rigmor Bjerre Christensen, Hyldevang, Sengeløse, 2630 Tåstrup.
628: Gunnar Bjerre, gdr., Julsgård, Ferring, 7630 Bonnet.
629: Fru Solvejg Bjerre Pedersen, Højvangsvej 11, Vadsby, 2640 Hedehusene.
630: Marie Bjerre, „Sixtus", 5500 Middelfart.
631: Bertel Bjerre, gdr., 9830 Tårs.
632: Daniel Bjerre, civiling., Kragstrupvej 86, 5000 Odense.
633: Folmar Immanuel Bjerre, 120 Pierce Ave, Hamburg, New York, USA.
634: Arthur Bjerre, 4544 Laurel Canyon Blvd., North Hollywood, Los Angeles, California, USA.
635: Mrs. Clara Bjerre Morgan, 8012 Lindly Ave, Reseda, California, USA.
636: Allan Bjerre, 11600 Garfield Ave, Hollydale, California, USA.
639: Mrs. Esther Bjerre Bowles, 3313 Valley View Drive, Burnsville, Minnesota 55378, USA.
644: Fru Karen Bjerre Paludan, Rugosavej 1, 4873 Væggerløse.
1287: Charlotte Støjberg, Kastanieallé 11, 6000 Kolding.
1290: Aksel Bjerre Christensen, ingeniør, Spangsbergsvej 14, 7700 Thisted.
1292: Fru Ellen M. Urth, Vesterled 15, 7620 Lemvig.
1295: Holger Christensen, Jydsk Nervesanatorium, Vejlefjord, 7100 Vejle.
1300: Inge Hauritz, Nansensvej 5, Bækkelund, 8700 Horsens.
1301: Ane-Marie Bjerre Høgh, Horsbred 115, 2620 Albertslund.

1304: Fru Elie Steffensen, 2849 Logan Boulevard, Chicago 47, Illinois, USA.
1306: Eric Niels Sloth, 133 Springwood Drive, Napenville, Illinois, USA.
1309: Mrs. Lillian Siegh, 613 Le Claire Ave, Wilmette, Illinois, USA.
1315: Ole Jensen, civilingeniør, Skovvangsvej 207 A, 8200 Århus.
1317: Bodil Damgaard Nielsen, Sandagervej 5, 8965, Assentoft.
1318: Henning Nørgaard.
1319: Lejf Nørgaard.
1325: Svend Erik Bjerre, forstander, Højskolen for Udviklingslandene, Kongevejen 195, 2840 Holte.
1331: Fru Gudrun Bjerre Pedersen, Ålbæk, Lime, 7862 Brodal.
1332: Fru Eli Bjerre Damgaard, Staby Efterskole, 6990 Ulfborg.
1333: Uffe Bjerre, sognepræst, Visby præstegård, 6292 Visby.
1334: Fru Bodil Bjerre Hanghøj, Adjunktvej 6, 9000 Ålborg.
1336: Ebbe Dejgaard, Velling St., 6950 Ringkøbing.
1337: Fru Katrine Bjerre Kirkegaard, Ratlousdal, 8300 Odder.
1338: Fru Martine Dejgaard Jensen, Nokjær, 6950 Ringkøbing.
1339: Mads Bjørn Bjerre, 1917 Point View st., Los Angeles 34 California, USA.
1340: Fru Karen Bjerre, Lykkegaardsvej 81, 6000 Kolding.
1341: Fru Helga Helgestad, „Humlegaarden", Magleby, 4791 Borre, Møn.
1342: Fru Thyra Wang Nielsen, Fenrisvej 10, 8230 Åbyhøj.
1344: Klaus Bjerre, stud. mag., Thunøgade 11, 8000 Århus C.
1345: Fru Estrid Bjerre Lund, Mågevej 22, 8700 Horsens.
1346: Mads Bjerre, Lomborg Kirkegård, 7640 Ramme.
1347: Agnes Bjerre, Lomborg Kirkegård, 7640 Ramme.
1348: Marie Bjerre Thomsen, Thorup Søndergård, 9683 Aggersund.
1349: Anne Bjerre, Lomborg Kirkegård, 7640 Ramme.
1350: Randi Bjerre, Lomborg Kirkegård, 7640 Ramme.
1352: Jens Bjerre Tybjerg, journalist, Uranusvej 42, 7100 Vejle.
1353: Fru Karen Tybjerg Steffensen Hansen, Kirkeby, Alrø, 8774 Alrø.
1354: Werner Olsen, 4652 Hårlev.
1355: Vagn Bjerre Christensen, Hyldevang, Sengeløse, 2630 Tåstrup.
1356: Jørgen Bjerre Christensen, journalist, Pærevang, Sengeløse, 2630 Tåstrup.
1357: Svend Bjerre Christensen, Hyldevang, Sengeløse, 2630 Tåstrup.
1358: Ragnhild Bjerre Christensen, Hyldevang, Sengeløse, 2630 Tåstrup.
1359: Asbjørn Bjerre, Julsgård, Ferring, 7630 Bonnet.
1360: Peter Bjerre, Julsgaard, Ferring, 7630 Bonnet.
1360 a: Anna Margethe Bjerre, sygeplejerske, Julsgaard, Ferring, 7620 Lemvig.
1361: Mads Bjerre, gdr., Fløjgaarden, Halagermagle, 4250 Fuglebjerg.
1365: Hans Bjerre, Tjebberup, 4300 Holbæk.
1366: Ib Bjerre Pedersen, Rørager 10, Mosede, 2670 Greve Strand.
1367: Bent Bjerre, „Vien", 9861 Tolne.
1370: Gudrun Bjerre Brassøe, Mosebrinken 16, 9000 Ålborg.
1372: Birthe Bjerre, 9830 Tårs.
631a: Agnete Bjerre, 9830 Tårs.

Nissumbylinien Søllergaard:
187: Fru Agnes Bjerre, Struervej 25, 7500 Holstebro.
190: Niels Bjerre, gdr., Majgård, Naur, 7500 Holstebro.
191: Frede Bjerre, Skov Allé 21, 5250 Fruens Bøge.
193: Christian Bjerre, Skanse Allé 19, Vorup, 8900 Randers.
645: Arne Bjerre, Bakkehuset, Naur, 7500 Holstebro.
646: Jens St. Bjerre, landinspektør, Vestergade 32a, 7600 Struer.
647: Erik Bjerre, advokat, Skibbrogade 36, 4400 Kalundborg.
648: Fru Elna Borg, Idumlund, 7500 Holstebro.
649: Viggo Bjerre, gdr., „Engsnap", Vejrum, 7500 Holstebro.
650: Fru Dagny Nielsen, Gl. Refning, Vinding, 7550 Sørvad.
651: Chr. Bjerre, gdr., V. Dalby, Gimsing, 5760 Hjerm.

652: Folmer Bjerre, gdr., „Kvistborg", Mejrup, 7500 Holstebro.
653: Tage Bjerre, bankbestyrer, 6670 Holsted.
654: Fru Agnete Gade, Sir, 7500 Holstebro.
655: Gustav Bjerre, seminarielektor, Vester Fælledvej 15, 7800 Skive.
656: Jens Bjerre, kordegn, 6950 Ringkøbing.
657: Knud Bjerre, viceinspektør, Kirkebakken 4, 7800 Skive.
658: Vagn Bjerre, skoleinspektør, Nørregade, 4970 Rødby.
659: Fru Astrid Harrestrup, Borbjerg, 7500 Holstebro.
664: Johannes Bjerre, fabrikant, Bjergmarken 12, 5260 Hjallese.
665: Fru Telse Bjerre Seeberg, Oterbekk, Torød p. aa. Tønsberg, Norge.
675: Jens Stokholm Bjerre Kristiansen, Godrim Bakker, Sir, 7500 Holstebro.
1382: Erling Bjerre, elektriker, Lægårdvej 45, 7500 Holstebro.
1389: Aage Bjerre, Vester Søllergård, Vejrum, 7500 Holstebro.
1401: Hans Jørgen Bjerre, Mejrup Kirkeby, 7500 Holstebro.
1402: Fru Kirsten Bundgaard Nielsen, Gammelbæk, 6310 Broager.

Nissumbylinien Nyholm:
206: Dorthea Bjerre Nyholm, Nr. Nissum, 7620 Lemvig.

Store Bjerre-linien Bisgaard:
681: Aage Bjerre, inspektør, Engvejen 12, 7500 Holstebro.
682: Fru Kristine Fonager, Fladbrovej 17, Hornbæk, 8900 Randers.
689: Fru Rigmor Bjerre Nielsen, Trælløse, 4160 Herlufmagle.
697: Svend Bjerre, gdr., Mejrup, 7500 Holstebro.
699: Gunnar Bjerre, „Bisgaard", Borbjerg, 7500 Holstebro.
700: Fru Jenny Gosvig, 7560 Hjerm.
1425: Fru Karen Andreasen, Harbogade 45, 6990 Ulfborg.
1439: Finn Bjerre, Bragesgade 141 t. v.

Store Bjerre-linien Nr. Risum:
706: Peter Risum, gdr., Nr. Bøgild, Borbjerg, 7500 Holstebro.
707: Viktor Risum, gdr., V. Søjbjerg, Vejrum, 7600 Struer.
708: J. P. Pedersen, gdr., Bastrupgård, Måbjerg, 7500 Holstebro.
709: Kristian Risum, Nr. Risum, Borbjerg, 7500 Holstebro.
710: Thorvald Risum, gdr., Stabildal, Naur St., 7500 Holstebro.
711: Gudmund Risum, gdr., Nygård, 7560 Hjerm.
712: Frede Risum, gdr., Risum Østergård, Skave, 7500 Holstebro.
717: Søren Bjerre, gdr., Nørregade 44, 7570 Vemb.
721: Karen Mundbjerg, Ryde, 7830 Vinderup.
722: Fru Ellen Jæger, Viaduktvej 3–43, 7000 Fredericia.
725: Søren Bjerre Noes, vejmand, Vristed, 7800 Skive.
726: Anna Noes, forskolelærerinde, Haderup, 7800 Skive.
1484: Gunnar Risum Krog, konsulent, agronom, Jennyvænget 4, 5270 Næsby, Fyn.
1513a: Fru Grethe Bjerre Nielsen, Muldbjerg, 6911 Spjald.
1516: Gunnar Noes Mundbjerg, præstegården, 7790 Hvidbjerg.

Store Bjerre-linien Overlund:
228: Anne Overlund, De gamles Hjem, 7500 Holstebro.
729: Fru Johanne Knudsen, Gundersborg, Sir, 7500 Holstebro.
730: Fru Anna Rigmor Thorsen, Lemvigvej 6 B, 7500 Holstebro.

Store Bjerre-linien, Lille Bjerre:
731: Gravers Bjerre Olesen, Fuglebakken, Gimsing, 7600 Struer.

Store Bjerre-linien Vester Store Bjerre:
736: Fru Margrethe Sloth, Ausumdal, 7600 Struer.
737: Chr. Hillersborg, gdr., Vandborg Vestergaard, 7630 Bonnet.
740: Fru Eli Post, Nyholm, Vandborg, 7630 Bonnet.

741: Mads B. Hillersborg, „Hillersborg", Gimsing, 7600 Struer.
743: Ejner Hillersborg, præst, 6950 Ringkøbing.
744: Astrid Hillersborg, lærerinde, Østerbrogade 32, 7500 Holstebro.
745: Fru Anne B. Jensen, Guldager skole, 9760 Vrå.
746: Fru Margrethe Boesen, Serridslevgård, 8731 Tvingstrup.
747: Fru Kirstine Krustrup Bjerre Christensen, Serritslev Auto, 9732 Serritslev.
753: Fru Signe Bjerre Winther, „Gade", Sir, 7500 Holstebro.
755: Fru Alma Bjerre Mikkelsen, Pøtgaard, 7580 Bur.
757: Karen Bjerre Rahbek, Drosselvej 73, 2000 København F.
758: Jens Bjerre, gdr., „St. Bjerre", Sir, 7500 Holstebro.
1528: Knud Sloth, Gammel Skjød, Vejrum, 7600 Struer.
1536: Else Sloth Nielsen, Vadet, Hæstrup, 9800 Hjørring.
1538: Arne Nyholm Post, arkitekt, Kirsteinsgade 11[1] t. v., 2100 København Ø.

Store Bjerre-linien Vester Søllergaard – Lille Bjerre:
241: Peder Bjerre, gdr., Alstruplund, 7500 Holstebro.

Kjærgaard-linien Peder Graversen:
75/–: Carl Graversen, Sisseton, South Dakota, USA.

Kjærgaard-linien Godrim:
249: Kristen Graversen, Godrim, gdr., „Gåsager", Sir, 7500 Holstebro.
759: Jens Anker Graversen, Nr. Allé 6, 7570 Vemb.
760: Fru Nanna Kvist, Lind, 7400 Herning.
764: Ejnar Graversen, parcell, Ferslev Mark, 4050 Skibby.
765: Fru Dagny Sørensen, Emiliedalsvej 2, Skåde, 8270 Højbjerg.
768: Fru Signe Vestergaard, Harslevvej 9, 8463, Skovby Østj.
771: Svend Aage Godrim, Dalby Hals, 4281 Gørlev Sj.
772: Fru Ester Bisgaard, Enshøjgård, Mejlby, 9510 Arden.
774: Vagn Godrim, dyrlæge, Struervej 5, 7500 Holstebro.
775: Tage Godrim, „Bjerregård", Måbjerg, 7500 Holstebro.
778: Mariane Godrim, Ny Agerbæk, Mejrup, 7500 Holstebro.
780: Fru Gudrun Bisgaard, Vester Toustrup, Mejrup, 7500 Holstebro.
784: Haakon Særkjær Godrim, Frejasvej 41, 7500 Holstebro.

Kjærgaard-linien Kjærgaard:
250: Johanne Kjærgaard, Sysselting 2, 7500 Holstebro.
254: Diderik Kjærgaard, Søndergade 8, 6855 Outrup.
256: Niels S. Kjærgaard, V. Skindbjerg, Nr. Felding, 7500 Holstebro.
257: Aage Nielsen, pensionist, Roarsvej 20[1], 2200 København F.
258: Fru Marie Hansen, Vesterbro 12 st., 7500 Holstebro
792: Arne Bech, lærer, Poppelallé 72, 7500 Holstebro.
793: Ragnhild Kjærgaard, Voldgade 1, 7500 Holstebro.
795: Fru Sigrid Kjær, Tobøl Brugsforening, 6683 Føvling.
1592: Fru Birgit Christensen, bibliotekar, Valbyvej 5, 8000 Århus C.

Kjærgaard-linien Ting, Vejrum:
263: Mads Bjerre, Vestervangsvej, 8860 Ulstrup.
264: Jens Pasgaard, Norgesvej 2, 7500 Holstebro.
266: Alfred Madsen, gdr., Nørgård, Naur, 7500 Holstebro.
268: Væverske Agnete Madsen, Struervej 13, 7500 Holstebro.
819: Karen Madsen, „Nørgaard", Naur, 7500 Holstebro.

Ejdal-linien:
283: Jacob Bjerre Ejdal, gdr., „Ejdal", Nr. Nissum, 7620 Lemvig.
820: Fru Anna Bjerre, Külsholm, Seminarievej 31, Nr. Nissum, 7620 Lemvig.
821: Fru Maren Trolle, Læsøgade 138 st., 5000 Odense.

822: Birgitte Understrup, Valdemarsvej 75 st. t. v., 7400 Herning.
830: Erik Ejdal, lærer, Sandvejen 38^2, 8600 Silkeborg.
1604: Johannes Bjerre Trolle, Solbakken 7, 7100 Vejle.

Tvis Kloster-linien, 1. del:
301: V. Fendrich, Knudrisgade 32^1 tv., 8000 Århus.
843: Bodil Bjerre Kristiansen, Café Vennelund, Høgh Guldbergsgade 85, 8000 Århus.
846: H. P. Bjerre Pedersen, Illerupvej 43^1 tv., Nydamsparken, 8200 Århus N.
849: Svend Aage Bjerre, Christiansundvej 19, 8200 Århus N.
849/–: Carl Bjerre, Lyøgade 9, 8200 Århus N.

Tvis Kloster-linien, 2. del:
308: Eleonora Kristensen, 302 Stanley Drive, Santa Barbara, California, USA.
309: Fru Agnes Engsnap, Askov, 6600 Vejen.
314: Fru Signe Bjerre Lloyd, The Rectory Inch, Wexford, Eire.
315: Kirstine Bjerre, Solgården, Nygade, 7620 Lemvig.
316: Anna Bjerre Larsen, Møllerisgård, 3320 Skævinge.
318: Marie Bjerre, lærerinde, Milnersvej 2^3, 3400 Hillerød.
319: Kristen Lægaard Bjerre, Nissumgård, Nr. Nissum, 7620 Lemvig.
320: Fru Ingrid Bjerre, Grønningen 2, 7620 Lemvig.
870: Fru Maria Bjerre Jepsen, Hattenæs, 8600 Silkeborg.
873: Niels H. Bjerre, Nordvænget 22, 3520 Farum.
874: Karen Bjerre Kamstrup, Søndergade 9, 7620 Lemvig.
874 a: Hans Bjerre, Brendstrupvej 72 b, 8200 Århus N.
875: Anker Pers Nielsen, bankprokurist, Solvangs Allé 4, 7800 Skive.

Bjerreslægtens bestyrelse:

Chresten Bjerre, „Bjerrehus", Lem, 7862 Brodal (formand), telefon (07-51) Lem 139. (Slægtsbog 618).

Frits Bjerre, friskolelærer, 7650 Bøvlingbjerg (sekretær), telefon (07) 88 50 90, giro 66922. (Slægtsbog 416).

Peter Bjerre, civilingeniør, Virum Stationsvej 160, 2830 Virum telefon (01) 84 65 34. (Slægtsbog 616).

Ellen Agergaard, „Agergaard", Nr. Nissum, 7620 Lemvig, telefon (07) 89 11 73. (Slægtsbog 566).

Kjeld Bjerre, ingeniør, Grundtvigsvej 42, 5000 Odense, telefon (09) 11 38 45. (Slægtsbog 432).

Signe Bjerre Winther, „Gade", Sir, 7500 Holstebro, telefon (07 - 43 41 11) Sir 107. (Slægtsbog 753).

Jens Bjerre Tybjerg, journalist, Uranusvej 42, 7100 Vejle, telefon (05) 82 88 73. (Slægtsbog 1352).

Husk at udfylde det vedlagte spørgeskema!

Foreningsmeddelelser

Medlemsbidraget

Ved Bjerrestævnet vedtoges det at forhøje det årlige medlemsbidrag. Det er herefter fastsat til *15,- kr.* Beløbet bedes snarest indsendt på vedlagte girokort. Foreningens gironummer er 6 69 22.

Bjerrefonden

„Bjerrefonden" til fordel for udgivelsen af en ny udgave af slægtsbogen står åben for indbetalinger, for modtagelse af gaver og arv. Beløbet kan indsendes på gironummer 6 69 22. Vi får brug for betragtelige beløb til denne fond.

Bidrag til næste års „Brevdue"

bedes sendt i god tid, helst inden 1. oktober. Stof, der indgår senere, kan nok nå at komme med, men det letter os arbejdet meget, at vi på et tidligt tidspunkt kan overse, hvad vi har at arbejde med.

Nye medlemmer,

der ønsker at indmelde sig i foreningen, bedes opgive nummeret i stamtavlen. Hvis man ikke er optaget i denne, bedes forældres navn og nummer opgivet.

Bogen om Nissumbysønnerne og deres hjem

kan stadig fås ved henvendelse til foreningen. Prisen er 10,- kr. pr. stk. plus porto.

Stamtavle over Bjerreslægten

fås for 20,- kr. pr. stk. plus porto.

GADGAARD TRYK . LEMVIG 43012